

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΖΟΛΕΑ

ΣΙΜΟΝΕΤΑ

Πιέρο ντι Κόζιμο
Πορτραίτο της Σιμονέτα Βεσπούτσι (c.1480)
Musée Condé de Chantilly

ΑΘΗΝΑ 2018

Η Κατερίνα Καζολέα γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Συνέχισε με Magister Artium στην Ιστορία Τέχνης και την Κλασική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Regensburg.

Εργάστηκε στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας. Άρθρα της για την τέχνη έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Το 2015 εξέδωσε την ποιητική συλλογή *Νότος*. Με το διήγημά της *Η επανάσταση των ρόλων* συμμετέχει στη συλλογή διηγημάτων «*Το Μυστικό*» (εκδόσεις Καστανιώτη, 2018). Τα θεατρικά της έργα μπορούν να διαβαστούν ελεύθερα στην προσωπική της ιστοσελίδα katerinakazolea.gr

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937508527

E-mail: katerinakazolea@gmail.com

Το θεατρικό έργο “Η Σιμονέτα” της Κατερίνας Καζολέα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν έργο αποτελεί κατοχυρωμένη πνευματική ιδιοκτησία. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή την οθόνη ή να το αναδημοσιεύσει απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

ΣΙΜΟΝΕΤΑ

Το πορτραίτο της Σιμονέτας Βεσπούτσι εμφανίζει απροσδόκητες αλλαγές, καθώς η απεικονιζόμενη αρχίζει να γερνά, βιώνοντας περιπέτειες που δεν είχε προλάβει στην σύντομη ζωή της. Η εξέλιξη αυτή ενεργοποιεί μια αναστροφή του χρόνου για την ανθρωπότητα...

Τα πρόσωπα του έργου

ΖΑΝ ΛΑΚΡΟΥΑ, ιστορικός τέχνης, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο

ΜΠΕΑΤΡΙΣ ΛΑΚΡΟΥΑ, σύζυγος του ΖΑΝ

ΑΔΕΛΑΪΣ, βιολόγος, καθηγήτρια σε κολλέγιο, με διατριβή στην γήρανση των οργανικών υλών

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, Φρανσουά Μπονέτ

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ, κύριος Σεβαλιέ

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΙΜΟΝΤ, Πρύτανης

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ, καθηγήτρια ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο

ΝΥΧΤΟΦΥΛΑΚΑΣ του Μουσείου Κοντέ, Βενσάν Μαρσελάρ

& ΕΝΑΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΜΑΓΚΑΖΙΝΟ (βιντεοσκοπημένη)

ΜΥΡΙΑΜ (φωνή), φοιτήτρια

Πρόσωπα που αναφέρονται χωρίς να εμφανίζονται

Κύριος ΛΑΡΣΕΝ, Διευθυντής Μουσείου Κοντέ

ΣΙΜΟΝ ΛΕΜΠΩ, φοιτήτρια επί διατριβεί & **ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ**

ΣΑΪΕΝΣΙΟΣ ΣΑΡΠΙΕΝ, γιατρός-φιλόσοφος

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Στο καθιστικό/τραπεζαρία των Λακρούα. Η Μπεατρίς στρώνει το τραπέζι. Βάζει τα πιάτα, φέρνει ένα πυρέξ με σουφλέ και περιμένει φανερά εκνευρισμένη κάποιον που αργεί. Κλειδιά στην πόρτα. Μπαίνει ο Ζαν.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Βούλιαξε το σουφλέ να σε περιμένει.

ΖΑΝ: Αφού ξέρεις πώς είναι στα εγκαινία της έκθεσης αποφοίτων...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πώς είναι;

ΖΑΝ: Κάθε χρόνο τα ίδια.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δεν αργείς μόνο μια φορά το χρόνο.

ΖΑΝ: Σού πιάνουν όλοι την κουβέντα. Οι απόφοιτοι περιμένουν προβλέψεις για το μέλλον τους. Λες και δίνει εγγυήσεις το ταλέντο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δεν δίνει;

ΖΑΝ: Άλλο το ταλέντο και άλλο η επιτυχία. Δεν είναι ζευγάρι αχώριστο αυτά τα δυό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Φυσικά και δεν είναι. Εγώ ας πούμε έχω ταλέντο στο σουφλέ, η καθυστέρησή σου όμως το κάνει να μην είναι επιτυχημένο, με την μαραζωμένη όψη που έχει τώρα.

ΖΑΝ: Αν θέλεις μια συγνώμη δεν θα την πω, γιατί δεν ήμουν σε διασκέδαση αλλά σε δουλειά.

Εν τω μεταξύ βγάζει το σακάκι του, λύνει τα παπούτσια και φοράει παντόφλες- αφήνει την τσάντα του στο γραφείο.

Εκείνη κάθεται και κοιτάζει θυμωμένη το πυρέξ.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πόσο ακόμα θέλεις να βουλιάζει το σουφλέ;

ΖΑΝ: Μια στιγμή μόνο να πλύνω τα χέρια μου.

Ο Ζαν πηγαίνει στο μπάνιο. Ακούγεται καζανάκι. Χτυπάει το κινητό του.

ΖΑΝ (μέσα απ' το μπάνιο): Δες ποιος είναι. (Ακούγεται η βρόση που πλένει τα χέρια του.)

Εκείνη το βγάζει από το σακάκι του. Το κοιτάζει και λέει φανερά εκνευρισμένη και ερωτηματικά:

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μύριαμ!

ΖΑΝ (ξαφνιασμένος): Μύριαμ;

Ο Ζαν έχει βγει απ' το μπάνιο, το παίρνει και το κοιτάζει.

ΖΑΝ: Δεν καταλαβαίνω, αλλά δεν είναι αυτό που νομίζεις.

Το απαντάει.

ZAN: Παρακαλώ!

Κάθονται στο τραπέζι.

ZAN: Ναι, τέλειωσαν τα εγχειρίδια. Να μού πεις. Αλλά γιατί τέτοια ώρα; Μπορούσες αύριο, στη σχολή. Τώρα έχει βουλιάξει και το σουφλέ.

Αρχίζουν να τρώνε. Ο Zan βάζει την ανοιχτή ακρόαση και μια μπουκιά στο στόμα. Η Μπεατρίς έχει αρχίσει να τρώει τσαντισμένη.

ΜΥΡΙΑΜ: Το σουφλέ;

ZAN: Είμαι στο τραπέζι για φαγητό. Γιατί να μην μού το πεις αύριο στο γραφείο;

ΜΥΡΙΑΜ: Γιατί ο χρόνος είναι σημαντικός, κύριε καθηγητά! Κάθε ώρα που περνά.

ZAN (*εκνευρισμένος*): Μα τι συμβαίνει;

ΜΥΡΙΑΜ (*διστακτικά*): Χρειάστηκα πολύ θάρρος για να σας τηλεφωνήσω. Συμβαίνει κάτι φοβερό!

Η Μπεατρίς μένει με το πηρούνι στον αέρα.

ΜΥΡΙΑΜ: Η Σιμονέτα..., κύριε καθηγητά.

ZAN: Ε, τι;

ΜΥΡΙΑΜ: Αλλάζει. Είμαι κάθε μέρα μπροστά της στο μουσείο και δουλεύω. Την σχεδιάζω και την ζωγραφίζω όπως έχουμε πει. Με πρωινό φως, με απογευματινό, σέπια, κυανογραφία. Νόμισα πως είναι η ιδέα μου αλλά δεν πάει άλλο, πρέπει να έρθετε να την δείτε.

ZAN: Τι να δω;

ΜΥΡΙΑΜ: Έχει ρυτίδα, μια γραμμή στο κάτω βλέφαρο, που δεν την είχε. Εμφανίστηκε και σημάδι στο στήθος, αχνό, μια μελανιά. Καταστρέφεται κύριε καθηγητά.

ZAN: Τι εννοείς; Ζαρώνει ο καμβάς; Κάνει λεκέδες το χρώμα; Θα χρειάζεται συντήρηση. Γιατί δεν μίλησες στον Διευθυντή του Μουσείου; Αφού σε έχω συστήσει στον κύριο Λαρσέν.

ΜΥΡΙΑΜ: Είναι κάτι άλλο, δάσκαλε... κάτι εσωτερικό. Κούραση και σπάσιμο... που έρχεται απ' την ψυχή της.

ZAN (*ενοχλημένος*): Μα τι λες;

ΜΥΡΙΑΜ: Φοβάμαι πως συγκεντρώθηκα τόσο πολύ επάνω της, ώστε απέκτησε εσωτερική ζωή.

ZAN: Τρελάθηκες Μύριαμ; Τι πράγματα είναι αυτά;

ΜΥΡΙΑΜ: Τρομάζω κι εγώ που το λέω, αλλά... έχει ένα ρούφηγμα στο στήθος. Και η όψη της μια ένταση ερωτική. Κάτι συμβαίνει, δάσκαλε, πρέπει να το δείτε. Η έκφρασή της αλλάζει. Δεν έχω κοιμηθεί τρία βράδια, γιατί δεν μπορώ να το πιστέψω.

ZAN: Και θέλεις να το πιστέψω εγώ;

ΜΥΡΙΑΜ (*μισοκλαίγοντας*): Πάνε μέρες που προσπαθώ να σας τηλεφωνήσω και δεν βρίσκω το θάρρος.

ZAN: Έχουν ταραχτεί τα νεύρα σου. Έπαθες υπερκόπωση. Ξεκουράσου και μην πας αύριο. Θα το αναλάβω εγώ. Θα περάσω από κει το απόγευμα να ριξω μια ματιά. Και αν χρειάζεται συντήρηση θα ενημερώσω τον κύριο Λαρσέν.

ΜΥΡΙΑΜ: Μην παραλείψετε, κύριε καθηγητά! Είναι σοβαρό.

ZAN: Φυσικά και είναι σοβαρό. Δεν θα παραλείψω. Καλό βράδυ!

ΜΥΡΙΑΜ: Καλό σας βράδυ και συγγνώμη για την αναστάτωση και το ακατάλληλο της ώρας!

ZAN: Παραλογίζονται καιιά φορά οι φοιτητές. Δουλεύει μήνες με αυτόν τον πίνακα και άρχισε να τρελαίνεται. Έχετε κι εσείς οι γυναίκες ευαίσθητα νεύρα...!

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μήπως επειδή κάποιοι μάς τα σπάνε;

ZAN: Είναι καλή και επιμελής φοιτήτρια. Δεν έχει δώσει σημεία παράνοιας. Αλλά κλεισμένη καθημερινά στην Ροτούντα, - είναι σε ένα μικρό δωμάτιο αυτό το έργο - μπορεί να εμφάνισε κανένα ψυχωτικό σύνδρομο, να άρχισε να έχει παραισθήσεις.

Τελειώνουν το γεύμα.

ZAN: Όπως κατάλαβες, πάλι θα αργήσω αύριο. Απέχει 40 χλμ. το κάστρο του Σαντιγύ. Το μετανιώνω που υποσχέθηκα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (*σηκώνει τα φρούδια*): Υποσχέθηκες...

ZAN: Μήπως καλύτερα να τηλεφωνήσω στον Λαρσέν να ριξει μια ματιά; Σίγουρα χρειάζεται συντήρηση.

Η Μπεατρίς μαζεύει τα πιάτα.

ZAN: ... Με πιάνει όμως και η περιέργεια. Πώς το είπε; Εσωτερική ερωτική ζωή;

Ο Ζαν σηκώνεται από το τραπέζι και πηγαίνει στα ενδότερα.

Η Μπεατρίς τακτοποιεί το τραπέζι προβληματισμένη. Μονολογεί υποψιασμένη:

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μήπως κάτι άλλο ήθελε να πει; Άκου ρούφηγμα στο στήθος!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Στο σαλόνι των Λακρουά. Χτυπάει η πόρτα και η Μπεατρίς πηγαίνει να ανοίξει. Μπαίνει μέσα η Αδελαΐς. Αγκαλιάζονται και φιλιούνται.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Δεν ήρθε ακόμα;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Όπου 'να ναι θα έρθει. Πριν μισή ώρα που σου τηλεφώνησα, μόλις ξεκινούσε από το μουσείο Κοντέ.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Τι συμβαίνει; Γιατί δεν μπορούσε να μού το πει τηλεφωνικώς;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ακούστηκε πολύ ανήσυχος. Ένας πίνακας κάτι έχει πάθει.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Τι έχει πάθει;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δεν ξέρω. Τηλεφώνησε χθες βράδυ μια φοιτήτρια κι έλεγε πως έχει σημάδια ο πίνακας. Τρελή μου φάνηκε.

(κάνει την στριφτή κίνηση της τρέλας με το χέρι δίπλα στο κεφάλι)

ΑΔΕΛΑΪΣ: Γιατί δεν κάλεσε συντηρητές; Εγώ τι δουλειά έχω;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Έχεις διατριβή στη γήρανση, είπε.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Τι σχέση έχει η διαδικασία γήρανσης οργανικών υλών και η βιολογία; Πάλι δεν καταλαβαίνω.

Μπαίνει ο Ζαν ξαναμμένος κρατώντας ένα ρολό.

ZAN: Γεια σου, Αδελαΐς! *(Την χαιρετάει με χειραφία).* Σε ευχαριστώ που ήρθες.

Ανοίγει μια αφίσα του έργου, την τεντώνει ώστε να την βλέπουμε.

ZAN: Κοίτα αυτό το έργο. Είναι η Σιμονέτα Βεσπούτσι, του Πιέρο ντι Κόζιμο, έργο του 1480. Δες τώρα και αυτά εδώ. *(Δείχνει φωτογραφίες στο κινητό του.)* Αυτές τις τράβηξε η Μύριαμ, τις προηγούμενες μέρες, και αυτήν εδώ την τράβηξα σήμερα εγώ.

Από το άνοιγμα των δακτύλων του φαίνεται πως τις μεγενθώνει στην οθόνη του κινητού και παρατηρούν λεπτομέρειες.

ZAN: Κοίταξε εδώ τα μάτια, το στήθος, ... τον λαιμό.

Από κοντά στριμώνχεται και κοιτάζει και η Μπεατρίς.

ZAN: Βλέπετε την διαφορά;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πώς γίνεται;

ΑΔΕΛΑΪΣ : Ο Διευθυντής του Μουσείου τι είπε;

ZAN: Είπε να μην μαθευτεί τίποτα. Απόλυτη μυστικότητα μέχρι να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Θα το παρακολουθούμε συνέχεια. Αύριο το πρωί θέλω να πάμε να το δεις και να ακούσω ο,τιδήποτε σου περάσει απ' το μυαλό. Θέλω και την πιο παρανοϊκή σου σκέψη. Τι ώρα να περάσω με το αμάξι να σε πάρω;

ΑΔΕΛΛΑΪΣ : Μα το πρωί δουλεύω!

ZAN: Το ξέρω. Κι εγώ δουλεύω, αλλά αυτό (*δείχνει το κινητό του*) είναι εξωφρενικό. Τα ανατρέπει όλα.

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Καταλαβαίνω, αλλά... (*διστάζει*), εντάξει, θα πω ότι συνέβη κάτι έκτακτο και πρέπει να καθυστερήσω.

ZAN: Ωραία, στις 8 στο σπίτι σου;

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Μα τα μουσεία ανοίγουν στις 10...!

ZAN: Θα μας ανοίξει ο Διευθυντής. Έσυρε την πολυθρόνα του μπροστά στο έργο και θα κοιμηθεί εκεί. Απορώ κι εγώ πώς έφυγα...είναι τόσο παράξενο που δεν θες να απομακρυνθείς.

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Δηλαδή να πάρω άδεια για όλη τη μέρα;

ZAN: Πάμε εκεί από νωρίς και μετά κρίνεις και τους τηλεφωνείς.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Θα έρθω κι εγώ.

ZAN(*αυστηρά*): Εσύ δεν ξυπνάς νωρίς, Μπεατρίς.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Αύριο θα ξυπνήσω.

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Θα είμαι έτοιμη αύριο στις οκτώ. Καληνύχτα!

Φεύγει.

ZAN(*πολύ αυστηρά*): Μπεατρίς! Εάν έρθεις θα είσαι ήσυχη. Θα αφήνεις τους ειδικούς να μιλάνε.

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

Επόμενο βράδυ. Στο σπίτι των Λακρουά. Με ένα διαχωριστικό παραβάν ανάμεσα βλέπουμε μισό σαλόνι και μισή κρεβατοκάμαρα. Ακούγεται μια αναγεννησιακή φούγκα. Δίθθεν εμπιστευτικά ενημερώνουν όλο τον κόσμο με το κινητό.

Εκείνη στο κρεβάτι ξαπλωμένη μιλάει με την φίλη της στο κινητό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Έλα, Μαργλέν, έχω ένα συγκλονιστικό νέο. Δεν θα το πεις όμως πουθενά.

Ορκίσου.

Ο Zan μπαίνει στο σπίτι, πηγαίνει στην κρεβατοκάμαρα και εκείνη τρομάζει.

ZAN: Δεν θα φάμε απόψε;...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ωχ, δεν πρόλαβα, είχα συνδιαλέξεις. Θα παραγγείλω πίτσα.

Ο Zan επιστρέφει στο σαλόνι.

Η Μπεατρίς δίνει την διεύθυνση στο τηλέφωνο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Την συνηθισμένη πίτσα. Οδός Αναγεννήσεως αριθμός επτά. Ναι, Rue de Renaissance.

Ο Ζαν κάθεται στην πολυθρόνα στο σαλόνι.

ZAN (τηλεφωνεί) : Γειά σου, Βιβέτ. Εδώ Ζαν. Λακρουά. Να μιλήσω στον Πώλ; ...Γειά σου, Πώλ. Πότε πήγες τελευταία φορά στο Μουσείο Κοντέ; ... Έχεις κάνει εκεί συντήρηση έργου;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (έκλεισε και ξαναπήρε αλλού. Με τόνο εμπιστευτικό): Είναι όλοι πολύ ανήσυχοι. Κάτι τους φοβίζει. Δεν μπορείς να το δεις. Τις φωτογραφίες δεν μου τις δίνει, το κρατάνε απόρρητο. Αλλά μπορώ να σου το περιγράψω. Στο πρόσωπό της, που ήταν πεντακάθαρο, γράφονται εμπειρίες. Μικροσυσπάσεις στο δέρμα, τεντώνονται νεύρα και από την έκφραση καταλαβαίνεις τα βιώματά της.

ZAN: Καλησπέρα, Φρανσουά! Είναι η ώρα που ζωγραφίζεις; Μην σε διακόψω... Έχω κάτι να σου πω. Πρέπει να μείνει μυστικό αλλά θέλω να το μάθεις. ...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: (έχει πάρει άλλον αριθμό): Έλα, Κριστίν, ...έχω φοβερά νέα...

Χτυπάει το κουδούνι. Βγαίνει η Μπεατρίς έξω και γυρίζει με πίτσα στα χέρια. Αρχίζουν να τρώνε.

ZAN: Δεν φαντάζομαι να το είπες πουθενά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (γεμάτη αθωότητα): Όχι βέβαια....

ZAN: Δέκα η ώρα. Ας ακούσουμε το πολιτιστικό μαγκαζίνο.

Ανοίγει με το τηλεκοντρόλ την τηλεόραση.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ: «...Στα εγκαίνια παρευρέθησαν γνωστοί συλλέκτες, κριτικοί, άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών.

-Ανακαλύφθηκε σε δερμάτινη βαλίτσα κατά την εκκαθάριση ενός υπογείου μια τουρμπίνα με άγνωστο φίλμ του Ζακ Τατί. Πρόκειται για την κωμωδία «Η χαρά του χρόνου» (*la joie du temps*), που μετά την συντήρηση και αποκατάσταση, θα προβληθεί τον Νοέμβριο στις κινηματογραφικές αίθουσες. Οι πρώτες πληροφορίες μιλάνε για χαρούμενα ρολόγια που αυτονομούνται και διαθέτουν προσωπικότητα και ικανότητα επικοινωνίας.

-Αναμένεται με μεγάλο ενδιαφέρον την επόμενη εβδομάδα η έκθεση του Νομισματικού Μουσείου με τίτλο : «Ο οβολός στον βαρκάρη». Έχουν προγραμματιστεί ημερίδες και φιλοσοφικές συζητήσεις με θέμα το τελετουργικό πέραςμα στην άλλη όχθη σε διάφορους πολιτισμούς.

-Από το μουσείο Κοντέ, που στεγάζεται στο κάστρο του Σαντιγύ, ανακοινώθηκε πως το αναγεννησιακό πορτραίτο της Σιμονέτας Βεσπούτσι εμφάνισε ασυνήθιστες αλλοιώσεις στην επιφάνειά του. Για τον λόγο αυτό, το έργο του Πιέρο ντι Κόζιμο θα αποσυρθεί για κάποιο διάστημα, προκειμένου να μελετηθεί.

Εδώ τελειώσαμε για απόψε. Καλό σας βράδυ!»

Κλείνουν την τηλεόραση.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τι γίνεται στο Μουσείο, Ζαν;

ZAN: Ο Λαρσέν μετέφερε την Σιμονέτα σε μια μικρή αίθουσα. Είναι μόνη της εκεί κι έβαλε εναλλάξ δυό φύλακες να την φωτογραφίζουν κάθε πέντε λεπτά. Αύριο μεθαύριο θα τοποθετηθεί ειδική κάμερα βιντεοσκόπησης.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Μια κάμερα είναι πολύ εύκολο να μπει.

ZAN: Δεν καταλαβαίνεις πως χρειάζεται κάμερα πολύ υψηλής ανάλυσης; Για να μπορούμε να αξιολογήσουμε τα δεδομένα. Μέχρι τότε δώσαμε από μια καλή φωτογραφική μηχανή στους φύλακες.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μα η φωτογράφιση λένε ότι βλάπτει τα έργα...

ZAN: Τα βλάπτει, αλλά τι μου λες τώρα, Μπεατρίς; Εδώ έχουμε ένα ασύλληπτο φαινόμενο. Αυτά ισχύουν για τους κοινούς επισκέπτες. Εμείς είμαστε επιστήμονες, πρέπει να βρούμε τι γίνεται. Είναι δυνατόν να μην έχουμε απεικόνιση;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Κατάλαβα, παντού δυό μέτρα και δυό σταθμά.

ZAN: Έπρεπε να το αναλάβει ο καλύτερος φωτογράφος που υπάρχει. Το είπα στον Λαρσέν, αλλά δίστασε, για λόγους εχεμύθειας. Σε λίγο όμως θα αναγκαστεί να ενημερώσει τον πρωθυπουργό, ως πότε θα το κρύβουμε;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Σωστά.

ZAN *(υποτιμητικά για τον Λαρσέν):* Έδωσε οδηγίες στον φύλακα να φωτογραφίζει κάθε πέντε λεπτά! Εμένα μου φάνηκε σαν μεθυσμένος το πρωί.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ποιός;

ZAN: Ο φύλακας. Η Σιμονέτα άρχισε να ωριμάζει, αναδίνει ορμόνες, οι θηλές της σφίγγουν και τεντώνονται κι αυτός λέει έχει πονέσει το χέρι του απ' το συνεχές πάτημα της λήψης, ...είμαι σίγουρος πως παίζει το πουλί του μπροστά της όλη νύχτα.

Η Μπεατρίς γουρλώνει τα μάτια.

ZAN: *(σαν να μονολογεί):* Δεν θέλει και πολύ... μόνος μαζί της.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ *(επιτιμητικά):* Ζαν!

ZAN: Καθένας αυτό θα έκανε.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Μα, είναι ένα πτώμα τώρα η γυναίκα αυτή.

ZAN: Οι άνθρωποι της τέχνης δεν το βλέπουν έτσι.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πόσο άνθρωπος της τέχνης ένας σεκιουριτάς;

ZAN: Δεν έχεις άδικο. Αν όμως εμένα με συγκρατούσε η ιερότητα της τέχνης, αυτόν δεν τον συγκρατεί τίποτα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δεν καταλαβαίνω Zan. Χρειάζεται κάτι να σε συγκρατήσει για να μην παίζεις το πουλί σου με την Σιμονέτα; Ποιόν παντρεύτηκα, Θεέ μου; Άρρωστοι όσοι ασχολούνται με την τέχνη.

Πάει και τυλίγει την αφίσα της Σιμονέτας σε ρολό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Έξω η πέτρα του σκανδάλου.

Ανοίγει την εξώπορτα να την πετάξει έξω. Ο Zan αναλαμβάνει δυναμικά δράση. Πηγαίνει πίσω της, της παίρνει το ρολό, την αγκαλιάζει, την χουφτώνει με λαγνεία στο στήθος και τον γοφό.

ZAN: Αφού το ξέρεις, όλες καλές, αλλά σαν εσένα καμμιά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (ναζιάρικα): Καλά καλά, έτσι με καταφέρνεις πάντα.

ZAN(πειρακτικά): Εξάλλου αν ήταν να τσακωθούμε για κάποια ας ήταν μια ολόσωμη. Η Αφροδίτη του Ούρμπινο, η Ολυμπία του Μανέ, καμιά του Μοντιλιάνι...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Γκρορ! *(θυμωμένα αλλά και σαχπίνικα).* Α, ναι έχουμε κι αυτές... Πώς να τα βγάλω πέρα με τόση τέχνη;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ειδοποίησε η Αδελαΐς πως αύριο βράδυ θα έρθει. Έχει να μας πει.

ZAN: Και δεν μού το λες τόσην ώρα;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Zan και Μπεατρίς στο σαλόνι τους. Ο Zan περιμένει ανήσυχος.

ZAN: Τι ώρα είπε;

Χτυπάει το κουδούνι. Ανοίγουν και οι δύο την πόρτα. Μπαίνει φουριόζα η Αδελαΐς. Κρατάει έναν χαρτοφύλακα με σημειώσεις.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Καλησπέρα Zan, Καλησπέρα Μπεατρίς! Βρήκα κάτι.

Κάθονται όλοι στο σαλόνι.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Ξέθαψα την θεωρία του Σαρπέν.

ZAN: Ποιος είναι αυτός;

ΑΔΕΛΑΪΣ: Ο Σαϊένσιους Σαρπέν ήταν γιατρός-φιλόσοφος, που διενεργούσε έρευνες μόνος του. Ζούσε ασκητικά και άφησε ένα κουτί χειρόγραφα. Έκανε δυσνόητες μετρήσεις

και περιεργους συσχετισμούς. Κατέλγηε όμως σε καθαρά συμπεράσματα. Είχα βρει τις σημειώσεις του όταν ετοιμάζα την διατριβή μου. Ο Σαρπέν έψαχνε νόμους ισορροπίας και αντίστιξης, που βρίσκονται ανεκδήλωτοι, εν είδει σπέρματος, στο σύμπαν, και μπορεί ανά πάσα στιγμή να ενεργοποιηθούν. *(Κοιτάζει τις σημειώσεις της.)* Λέει λοιπόν αυτός, πως όταν συμβεί μια σοβαρή ανατροπή σε έναν φυσικό νόμο που επηρεάζει μια περιοχή, τότε για να ισοσταθμιστεί η «διαταραχή» ανατρέπεται προς την διαμετρικά αντίθετη κατεύθυνση ένας ισοβαρής ή αντίστοιχος νόμος της φυσικής, που αφορά σε άλλη περιοχή ενδιαφέροντος. Καταλαβαίνετε;

ZAN: Προσπαθούμε.

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Προκαλείται ως αντιστάθμισμα, σε άλλον χώρο εφαρμογής, μια αντίθετης κατεύθυνσης κίνηση, προκειμένου να τηρηθούν οι ισορροπίες του γήινου κόσμου. Είναι μια αλληλένδετη συνέπεια.

ZAN: Επομένως;

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Δεν ξέρω πώς θα το πάρει ο κόσμος. Είμαστε μπροστά σε κάτι, που ανατρέπει όλη τη ζωή και όσα προγραμματίζαμε για αυτήν.

ZAN: Δηλαδή;

ΑΔΕΛΛΑΪΣ: Όσο η Σιμονέτα θα μεγαλώνει για να πεθάνει από φυσικά γηρατειά, η ανθρωπότητα.... εμείς...θα γινόμαστε όλο και νεότεροι. Θα επιστρέφουμε χρονικά προς τα πίσω. Θα ξαναγίνουμε έφηβοι, παιδιά και μωρά μέχρι να ξαναμπούμε στο χρονικό κενό από όπου γεννηθήκαμε. Θα επιστρέψουμε στην άυλη κατάσταση από την άλλη πλευρά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μα πώς;...

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ανάβει αχνό ημίφως. Ακούγεται σιγανά ένα αναγεννησιακό λαούτο.

Ζαν και Μπεατρίς κάτω από τα σκεπάσματα. Εκείνος πέφτει επάνω της.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Μμμμ! Διακρίνω νεανική ορμή και σφρίγος! Χα, χα !

Ακούγονται ευτυχισμένοι! Σκοτεινιάζει. Δίνουν την εντύπωση πως βιώνουν μια αναζωογονημένη ερωτική πράξη.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Το ζευγάρι στην συνέχεια του έργου φαίνεται πιο νεανικό, η Μπεατρίς ντύνεται πιο προσεγγμένα, πιο θηλυκά, κοιτάζει τον Ζαν ερωτικά, είναι πιο ανάλαφρη και αθώα, ενώ στην πρώτη σκηνή η σχέση τους ήταν κουρασμένη. Λίγο πιο όμορφο το σπίτι τους.

Οι σκηνές 5 και 6 είναι σύντομα στιγμιότυπα κοινής ζωής με ελάχιστα λόγια. Συνοδεύονται από μεσαιωνική ή αναγεννησιακή μουσική με λαούτα.

Ανάβουν-σβήνουν τα φώτα.

Τρώνε φοντύ και βουτάνε μέσα τα τυράκια με ξυλάκια.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (*ναζιάρικα*): Για μετά... σού έφτιαξα και παγωτό. Με φρέσκιες φράουλες.

ZAN: Με κακομαθαίνεις.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Παλιά σου έφτιαχνα συχνά, θυμάσαι; Παγωτό και μηλόπιτα που σου άρεσε.

ZAN: Μήπως το «παλιά» έχει ξανάρθει;

Σβήνουν και ανάβουν τα φώτα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Αν έχει ξανάρθει, τότε έχω εκείνη την επιθυμία να τρώω τα γλυκά με πιατάκι το δέρμα σου.

ZAN: Κι εγώ τις φράουλες, ...ξέρεις...

Γελάνε και κοιτιούνται με λαγνεία.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο Ζαν και η Μπεατρίς στο σαλόνι. Χτυπάει η πόρτα και μπαίνει η Αδελαΐς. Την έχουν καλέσει για φαγητό.

ZAN: Καλώς την! Ωχ, ξέχασα πως σήμερα είναι νωρίτερα το πολιτιστικό μαγαζίνο.

Ανοίγει την τηλεόραση. Δείχνει κομμάτι συνέντευξης με τον δημοσιογράφο και την Αδελαΐδα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Δηλαδή στην περίπτωση μας;

ΑΔΕΛΑΪΣ : Η ανθρωπότητα αντί να πεθαίνει από γεράματα θα πεθαίνει από άκρα νεότητα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μιλήστε μας λίγο για τον Σαϊένσιο Σαρπέν. Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος;

ΑΔΕΛΑΪΣ: Δεν ξέρουμε πολλά. Έγραψε τις θεωρίες του μες στην δεκαετία του 1960. Είχα ανακαλύψει τότε το πρόσωπό του σε μια ομαδική φωτογραφία από τις σπουδές του

στην ιατρική,... φοιτητής, ατημέλητος, με γένια. Έπειτα τίποτα. Αφοσιώθηκε σε δικές του μελέτες και χάθηκε. Δεν ξέρουμε αν ζει ή πού έζησε; Καιρός να αναζητηθούν περισσότερα για αυτόν. Εγώ παρέδωσα τα χειρόγραφα που είχα σε περισσότερο ειδικούς, σε νέους επιστήμονες να τα αναλύσουν.

Βάζουν την τηλεόραση στο αθόρυβο. Και κάθονται στο τραπέζι.

ZAN: Γιατί δεν το αναλαμβάνεις, Αδελαΐς; Με μια ομάδα μαθητών σου;

ΑΔΕΛΑΪΣ: Παρέδωσα την σκυτάλη, Ζαν. Μακάρι να μην είχα αφήσει την πανεπιστημιακή έρευνα... Να μην είχα θαφτεί στο κολλέγιο...

ZAN: Είναι μεγάλη πρόκληση! Θα σε βοηθήσω κι εγώ. Θα συμπράξουν φοιτητές μου.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Δεν γίνεται, Ζαν. Έχω χάσει τη σύνδεση με τον ερευνητικό χώρο και με την πρώτη γραμμή. Ας το αφήσουμε στα φρέσκα μυαλά! Οι νέοι τώρα ζετρουπώνουν φοβερά πράγματα.

ZAN: Κρίμα! ...Πες μου τουλάχιστον ό,τι θυμάσαι από τα χειρόγραφα.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Τα κείμενά του είναι παθιασμένα. Αλλάζει συνεχώς πεδίο παρατήρησης, και στο τέλος τα συνδυάζει όλα. Με είχε εντυπωσιάσει που μιλούσε για την ζωή των σκουληκιών, λες και τα παρακολουθούσε να τρέφονται μέσα σε έναν κλειστό τάφο, με περιγραφές και μετρήσεις για τους δακτυλίους και την καμπυλότητα στο σώμα τους. Αυτό έπειτα το εκτίνασσε και το έδενε -σφιχτά όμως, και καθαρά - με την σκουληγιότρυπα και την καμπυλότητα του χωροχρόνου. Ξεινούσε από κάτι πολύ απτό, από τον χώρο της βιολογίας και της απλής φυσικής για να φτάσει στην αστροφυσική. Τόνιζε επίσης το γεγονός πως το σκουλήκι συμπεριλαμβάνει και τα δύο φύλα, ως ερμαφρόδιτο. Δυστυχώς εκείνη την στιγμή ήμουν κουρασμένη από την μακροχρόνια έρευνα για το διδακτορικό και δεν αξιοποίησα τα χειρόγραφα που βρέθηκαν στα χέρια μου. Σίγουρα κάποιοι θα κερδίσουν νόμπελ γιαυτό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Που το άξιζε εκείνος.

ΑΔΕΛΑΪΣ : Σωστά... κι εγώ να το κέρδιζα, θα το άξιζε εκείνος. Αλλά τότε ο κόσμος δεν ήταν έτοιμος, δεν θα πίστευε. Ήταν μεγάλο το ρίσκο να κατηγορηθώ για μεταφυσικές προεκτάσεις, που δεν ενδείκνυνται σε επιστημονικές μελέτες. Μόνο στη βιβλιογραφία τον ανέφερα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Νομίζουμε πως κατέχουμε γνώση... κι έπειτα είναι απίστευτο πόσα αγνοούμε ακόμα για τον κόσμο....

ΑΔΕΛΑΪΣ: Ακριβώς.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Με εντυπωσιάζει που ένας άνθρωπος μόνος του έφτασε σε τόσο δύσκολο συμπέρασμα, ενώ δεν έφτασαν πανεπιστημιακές ομάδες με υποστήριξη και καθοδήγηση, με πρόσβαση σε υπολογιστές και τεχνολογία...

ΑΔΕΛΑΪΣ: Η αξία ενός ιδιοφυούς ανθρώπινου εγκεφάλου παραμένει άφραστη.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μα η τεχνητή νοημοσύνη συγκρατεί πολύ περισσότερες πληροφορίες...

ΑΔΕΛΑΪΣ: Ναι, αλλά το ανθρώπινο μυαλό με έναν μηχανισμό, που δεν γνωρίζουμε πώς λειτουργεί - γιαυτό τον ονομάζουμε διαίσθηση - επιλέγει από τις χιλιάδες πληροφορίες την πιο κατάλληλη και χρήσιμη κατά περίπτωση.

ΖΑΝ: Η πραγματική δύναμη του ανθρώπου είναι η διαίσθηση και η ενόραση. Δυστυχώς ο σύγχρονος τρόπος ζωής ακυρώνει αυτές τις ικανότητες.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Γι αυτό ο Σαρπέν έζησε σαν αρχαίος φιλόσοφος. Διάλεξε μελέτη και μοναξιά.

Σηκώνονται από το τραπέζι. Ζαν και Αδελαΐς κάθονται σε καναπέ και πολυθρόνες. Η Μπεατρίς μαζεύει τα πιάτα και πηγαινοέρχεται δίπλα στην κουζίνα.

ΖΑΝ (απευθυνόμενος στην Αδελαΐδα): Στενοχωρήθηκα πολύ σήμερα. Έχω μια φοιτήτρια, την Σιμόν Λεμπώ. Δούλεψε τέσσερα χρόνια πάνω στην Σιμονέτα. Ήταν σήμερα να υποστηρίξει την διατριβή της. Την περιμέναμε και δεν ήρθε.... Φαντάσου τον Πρύτανη έξαλλο.

ΑΔΕΛΑΪΣ: Αυτή που σε ειδοποίησε για τις αλλαγές στο πορτραίτο;

ΖΑΝ: Όχι. Εκείνη ήταν η Μύριαμ, ζωγράφος, προπτυχιακή στην Καλών Τεχνών και της είχα αναθέσει να αντιγράψει καθημερινά το έργο με πολλούς τρόπους. Η Σιμόν Λεμπώ είναι θεωρητική. Έχει αποφοιτήσει. Έκανε φοβερή έρευνα για τον 15^ο αιώνα στη Φλωρεντία, για τον Piero di Cosimo και για όλο το context του έργου. Έχει παραδώσει 1600 σελίδες. Της τηλεφώνησα και το σήκωσε η μητέρα της. Μού είπε πως έπαθε νευρικό κλονισμό με όσα ακούστηκαν για τον πίνακα και νοσηλεύεται σε κακό χάλι. Πιστεύει πως μετά απ' αυτή την εξέλιξη όλη η δουλειά της πήγε στράφι. Σκόπευε να την ειδώσει αμέσως και είχε μεγάλες προσδοκίες.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (με τα πιάτα στο χέρι): Πω, πω! ...την καημένη!

ΑΔΕΛΑΪΣ: Μεγάλη ατυχία

ΖΑΝ: Εγώ πάντως είμαι σίγουρος πως και θα πουλήσει και θα βραβευθεί. Είναι εξαιρετική δουλειά. Ταραγμένη και η μητέρα της είπε πως σπάσαν τα νεύρα όλων στην οικογένεια μέχρι να τελειώσει η Σιμόν και τώρα χάθηκαν όλα. Είπε αν μπορούσα να την στηρίξω ψυχολογικά... είναι στην ψυχιατρική του Κρατικού Νοσοκομείου. Νομίζει πως

έκανε τόση δουλειά για ένα έργο που **δεν** υπάρχει. Αντιθέτως, της είπα, τώρα θα έχει περισσότερη αξία το βιβλίο της. Θα πάω μεθαύριο να την επισκεφθώ.

ΑΔΕΛΛΙΣ (*Σηκώνεται*): Είναι αργά. Σας ευχαριστώ πολύ για το ωραίο δείπνο. Το σουφλέ σου Μπεατρίς... ασυναγώνιστο!

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ακούγεται μουσική με αναγεννησιακό λαούτο που σβήνει. Ο Ζαν ξανανοίγει την αφίσα και την παρατηρεί επίμονα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Καλώς την πέτρα του σκανδάλου.

ZAN: Έχει αλλάξει αρκετά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (*κοιτώντας εστιασμένα την αφίσα της Σιμονέτας*): Τελικά Ζαν η ομορφιά είναι κάτι ακλόνητο στο βάθος του ή κάτι το ζωντανό και ρέον;

ZAN: Συνηθίσαμε να συνδέουμε το ακλόνητο με την ασφάλεια. Και την ασφάλεια με την ευτυχία. Ενώ η πραγματική ασφάλεια είναι η μεταβολή και η αίσθηση του ζωντανού σώματος. ...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Εσείς οι ιστορικοί τέχνης δεν λέτε πως η ομορφιά έχει πάνω της κάτι το αιώνιο, αφού μια διαχρονική αξία ταιριάζει σε όλες τις εποχές;

ZAN: Η Σιμονέτα προτίμησε την τριβή μέσα στη ζωή. Καμιά φορά η μεταφυσική, που δεν την παραδεχόμαστε, ακτινοβολεί ανυπόφορα καθαρά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Από ποιά χαραμάδα να μπήκε μέσα της η επιθυμία για πραγματική ζωή;

ZAN: Η Μύριαμ λέει πως εκείνη άνοιξε την χαραμάδα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Τι κάνει αυτή η κοπέλα;

ZAN: Άλλοτε χαιρέται και αυτοθαυμάζεται, άλλοτε την πιάνουν ενοχές. Ασταθή πλάσματα οι γυναίκες!

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: (*πηγαίνει και τον χαιδεύει στο κεφάλι*) Πυκνώνουν τα μαλλιά σου, Ζαν, ή μού φαίνεται; Από την μια μού αρέσει, από την άλλη σκέφτομαι πως θα ξαναρχίσουν τα φλερτ με τις φοιτήτριες. Δεν αντέχω να το ξαναπεράσω. Όταν σε είχαν πιάσει οι φόβοι για τον προστάτη ήμουν τουλάχιστον σίγουρη πως είσαι δικός μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Στο σαλόνι κάποιου συλλέκτη με 2-3 κλασικούς πίνακες στον τοίχο. Μια θαλασσογραφία με ιστοφόρο καράβι. Ετοιμάζεται μια συνέντευξη.

Το σπίτι είναι του Συλλέκτη κυρίου Σεβαλιέ (70+ ετών). Ταλαιπωρημένος με εμφανείς μαύρους κύκλους, αρκετά νευρικός με κινήσεις ασταθείς. Έχει ένα ελαφρύ τρέμουλο και κάθε τόσο τεντώνεται ένα νεύρο στον λαιμό του.

Χτυπάει η πόρτα. Μπαίνουν ο Δημοσιογράφος κύριος Φρανσουα Μπονέτ, μαζί με τον κύριο Ζαν Λακρουά (καθηγητή ιστορίας τέχνης). Συντήνονται. Χαιρετιούνται.

Ο Δημοσιογράφος, γύρω στα 40, είναι φανερά ευχαριστημένος με την νέα κατάσταση, πολύ χαλαρός, σαν να τα έχει τσούξει και λίγο, ή μεθυσμένος από αισιοδοξία κατά κάποιον τρόπο (ίσως ερωτευμένος, σα να πετάει στα σύννεφα, μοιάζει να μην έχει συναίσθηση της σοβαρότητας και της ευθύνης που φέρει, είναι τύπος χαβαλέ, ατσούμπαλος, ευτραφής και απρόσεχτος. Κάνει μικροζημιές που τσαντίζουν τον συλλέκτη.

Ο Δημοσιογράφος μπαίνει αναφοκοκκιτισμένος και φουριόζος, σαν μόλις να ήρθε κεφάλτος από ερωτική συνάντηση. Πολύ σίγουρος για τον εαυτό του, λόγω της παντοδυναμίας των ΜΜΕ, φαίνεται πως χωρίς πολλές ικανότητες βρίσκεται σε αυτή την δουλειά επειδή έχει πλάτες και δεν νοιώθει κανέναν σεβασμό για τους μεγαλύτερους και ειδήμονες. Τύπος προσβλητικός, σχεδόν αντιπαθής, μιλάει δυνατά.

Κάθονται στις θέσεις.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Έχει καθυστερήσει το τηλεοπτικό συνεργείο, αλλά ας ξεκινήσουμε μια χαλαρή κουβέντα πάνω στο θέμα, για να εγγιματιστούμε ώσπου να έρθουν οι τεχνικοί.

Προφταίνω... (Βγάζει απ' την τσέπη τα σχετικά να στρίψει ένα τσιγάρο.) Μπορώ ένα τσιγαράκι; (ρωτάει τον Συλλέκτη).

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Είναι δυνατόν να κάνετε τέτοια ερώτηση; Εδώ μέσα υπάρχουν πανάκριβα μηχανήματα. Έχουν διαμορφωθεί οι καταλληλότερες συνθήκες για την διατήρηση των έργων τέχνης.

(Κι έπειτα σα να μονολογεί εκνευρισμένος) : Άκου τσιγαράκι. ... Δεν έκανα καλά που δέχθηκα να γίνει εδώ η συνέντευξη

Ο Δημοσιογράφος ξαναβάζει στην τσέπη τα υλικά καπνίσματος και απευθύνεται στον ιστορικό τέχνης:

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Τι λένε, κύριε Λακρουά, για την υπόθεση οι ειδικοί επί του θέματος, οι ιστορικοί τέχνης;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Τι να πούν; Έχουμε χάσει το έδαφος κάτω από τα πόδια μας. Πολλοί συνάδελφοι έχουν πέσει σε κατάθλιψη. Για μάς, που δεν μας καλύπτουν οι αναπαραγωγές, αλλά τρεφόμαστε πνευματικά από τα πρωτότυπα έργα, δεν είναι και λίγο να μην ξαναδεις την Σιμονέτα όπως την έφτιαξε ο δημιουργός της.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Ναι, βέβαια... Το αρχικό έργο θα χαθεί για πάντα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Υπάρχουν φυσικά πάντα κάποιοι που το διασκεδάζουν. Αυτοί προβλέπουν πως ο κλάδος μας θα λάβει ώθηση από το συμβάν. Μας ανησυχεί όμως και το χρηματιστήριο της τέχνης, όπου αναμένονται μεγάλες αναταράξεις.

(Παρεμβάίνει ο Συλλέκτης κύριος Σεβαλιέ μιλώντας γρήγορα πολύ αγχωμένος)

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Φοβερές αναταράξεις! Σε τιμές και αγοραπωλησίες. Τα πράγματα είναι ανεξέλεγκτα, οι περισσότεροι συλλέκτες ζούμε με ηρεμιστικά. Ο κόσμος βιώνει μια πρωτόγνωρη ανατροπή. Εμείς κρούουμε τον κώδωνα του κινδύνου, πρόκειται για κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Συμμετείχατε νομίζω πριν λίγο σε ένα συμβούλιο συλλεκτών. Τι νέα μας φέρνετε από κει; Τι συζητήθηκε;

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Υπήρξε ένταση. Γιατί οι περισσότεροι είναι εκτός εαυτού. Μόνο δυό τρεις επαναπαύονται συνιστώντας να μην εκβιάσουμε τα πράγματα και να περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει. Οι υπόλοιποι τρέμουν την καθίζηση στο χρηματιστήριο τέχνης. Αποφασίστημε να διατεθούν πολύ μεγάλα ποσά για την δημιουργία εμβολίου. Όσο συντομότερα γίνεται. 8 στους 10 ψήφισαν υπέρ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Τι εμβολίου; Πρώτη φορά το ακούμε αυτό.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Εμβολίου που θα σταθεροποιεί τους πίνακες. Θα τους παγώνει στην αρχική τους κατάσταση.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εννοείτε να τιμεντώσουμε τον χρόνο πάνω σε κάθε πίνακα;

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Κάτι τέτοιο. Οι συλλέκτες **δεν κοιμούνται** πλέον. Τους μισούς δεν τους αναγνώρισα. Τέτοιο χάλι είχαν. Μένουν τις νύχτες άγρυπνοι μήπως διακρίνουν την παραμικρή αλλαγή. Φοβούνται μικρόβιο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Κανείς δεν μίλησε ως τώρα για μικρόβιο.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Αν είναι μικρόβιο, πρέπει να απομακρύνουν αμέσως τον προσβληθέντα πίνακα από τους υπόλοιπους. Εξετάζουν με μεγεθυντικούς φακούς σπιθαμή προς σπιθαμή τους καμβάδες. Τετραγωνάκι το τετραγωνάκι, με εννοείτε; Κόμπο κόμπο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Υπάρχει και η νοσηρή περιέργεια. Όλοι έχουν κατά βάθος μια κρυπτο-επιθυμία να συμβεί. Την ξέρω καλά την διχασμένη ψυχοσύνθεση των συλλεκτών.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Σας παρακαλώ πολύ! Μην το κοροϊδεύετε καθόλου. Είναι απολύτως τραγικό... Βιώνουμε μια άκρως ψυχοφθόρα κατάσταση... Αυτό, που πιο πολύ φοβόμαστε, ένα μέρος του εαυτού μας... μπορεί να το θέλει να συμβεί.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ.: Οι 2 στους 10 γιατί δεν συμφώνησαν;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (*ξεσπαθώνει και αποκαλύπτεται*): Μα τι συζητάτε για εμβόλιο; Θα πληρώσουμε εμείς τις αϋπνίες του κάθε συλλέκτη; Είναι γνωστό πως οι συλλέκτες είναι εμμονικοί. Είχα πάρει συνέντευξη παλιά από κάποιον, που έλεγε ότι κάθε πρωί που ξυπνάει πηγαίνει στο σαλόνι να πει καλημέρα στον αγαπημένο του πίνακα. Εδώ μιλάμε για φυσιολογικούς ανθρώπους και οι φυσιολογικοί άνθρωποι επιθυμούν διακαώς την νεότητα, μηδενός εξαιρουμένου.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Βεβηλώνεται όμως η ιερότητα της τέχνης. Δεν ξέρω αν μας επιτρέπεται να εμβολιάζουμε πίνακες που συνιστούν αριστουργήματα έμπνευσης και δημιουργίας.

Ο Συλλέκτης παθιασμένα αρχίζει να μιλάει ακατάσχετα και τρέμοντας, δίνοντας την εντύπωση πως δεν θα σταματήσει ποθενά...

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Ακριβώς επειδή είναι αριστουργήματα, κύριε Λακρούα, δεν αποτελούν μια παγιωμένη κατάσταση. Οι άνθρωποι, η μόδα και η τεχνολογία εξελίσσονται. Τα αριστουργήματα συμβαδίζουν με τον εξελισσόμενο κόσμο γιατί έχουν ικανότητα προσαρμογής στα νέα δεδομένα. Συνοδεύουν με την υψηλή αξία τους την πνευματική καλλιέργεια των επόμενων γενεών. Είναι τόσο μεγάλα, τόσο σημαντικά, ώστε βρίσκονται συνεχώς στην πρώτη γραμμή. Συνδιαλέγονται με κάθε μελλοντική εποχή.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Ποιός εγγυάται ότι το εμβόλιο δεν θα τα καταστρέψει; Δεν είναι ζώντες οργανισμοί για να τους κάνουμε προληπτικό εμβολιασμό.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Φυσικά και είναι ζώντες οργανισμοί! Αμφιβάλλετε; Με τέτοια διάρκεια ζωής; Τα αριστουργήματα δεν ξεπερνιούνται **ποτέ**. Σκεφτείτε μόνο πόσες γενιές ανθρώπων έχουν περάσει μπροστά τους. Όταν εσείς κι εγώ θα είμαστε ένα μάτσο κόκκαλα, αυτά θα κρέμονται ακόμα απ' το καρφί τους στα μουσεία. Και μού λέτε πως δεν είναι ζωντανοί οργανισμοί, επειδή παραμένουν αναλλοίωτα;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Και αν παραμορφωθούν όπως συμβαίνει με το αποτυχημένο μπότοξ;

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ (*φουρκισμένος, έχοντας μείνει στο προηγούμενο θέμα*): Μιλάνε στις ψυχές τόσο διαφορετικών ανθρώπων επί πέντε κι έξι αιώνες. Υπολογίστε πόσο διαφορετικός είναι σήμερα ο άνθρωπος από τον άνθρωπο της Αναγέννησης με όλη την διεύρυνση της γνώσης και την εξέλιξη της τεχνολογίας. Όμως περνάμε μπροστά από το Λας Μενίνας ή την Σιμονέτα, εν προκειμένω, και αυτά δεν χάνουν την αξία τους. Δεν είναι αυτά ζωντανά με ζωή τόσων αιώνων και είμαστε εμείς που το πέρασμά μας κρατάει λίγα χρόνια;

Αν δεν ήταν ζωντανό το έργο τέχνης θα είχε βρεθεί σίγουρα κάποιος να το πετάξει στα σκουπίδια, όπως πετάμε ένα παλιόξυλο, μια παλιοκορνίζα, όπως πετάμε στον τάφο γέρους και πεθαμένους. Πώς αντέχουμε και ρίχνουμε στον τάφο τους γονείς μας; Έναν τέτοιο πίνακα όμως ούτε ενός ανίδεου τα χέρια δεν θα μπορούσαν να τον πετάξουν. Αστραποβολάει ποιότητα και αξία, πώς να το κάνουμε; Αυτά τον κάνουν ζωντανό για πάντα. Έχει ιερότητα η μεγάλη τέχνη. Καθηλώνει.

Σαν να συνέρχεται κάπως, λέει απογοητευμένα με περίλυπο ύφος:

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ : Δεν ξέρω τι να σας πω για το μπότοξ. Όλα είναι πιθανά.

Ο Δημοσιογράφος κοιτάζει το κινητό του.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μου έστειλε μήνυμα ο τεχνικός πως το τηλεοπτικό συνεργείο θα καθυστερήσει. Η διαδήλωση των γονέων έχει κλείσει τον κεντρικό δρόμο κι έχουν εγκλωβιστεί σε μποτιλιάρισμα.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Τι θέλουν οι γονείς;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Τι θέλουν; Ρωτάτε κι όλας; (*εκνευρισμένα*). Προφανώς δεν έχετε παιδιά. Σκεφτείτε τι σημαίνει όλο αυτό για όσους έχουν μωρά, νεογέννητα και μικρά παιδιά. Πώς να το χωνέψουν, που αντί να τα δουν να μεγαλώνουν, σε λίγο καιρό θα τα αποχωριστούν;

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Δεν το είχα σκεφτεί, είμαστε επομένως στην ίδια πλευρά. Να τους προσεγγίσουμε λοιπόν. Να συμβάλλουν στο εμβόλιο για την Σιμονέτα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Για μένα που έχω ένα νεαρό σκυλάκι, θα ισχύσει το ίδιο;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Ήδη μωρά νεογέννητα ξαναγύρισαν στην κοιλιά της μάνας τους. Γνωρίζω ένα ζευγάρι που οι άνθρωποι δεν ξέρουν τι να κάνουν. Αν ξανακάνουν έρωτα θα συλληφθεί το ίδιο μωρό ή άλλο; Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει. Έχουν διασαλευθεί τα πάντα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Α, ρε Σιμονέτα, τι μας έκανες !

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Και δεν σας είπα το αστείο, πως η φοιτήτρια, που παρατήρησε την αλλαγή στο πορτραίτο, πιστεύει πως η ίδια το προκάλεσε από την υπερβολική πνευματική της συγκέντρωση πάνω στο ωραίο πρόσωπο της Σιμονέτας.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Πώς δηλαδή το προκάλεσε;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Με την διεισδυτική όραση της σκέψης, λέει. Τάχα πως πυροδότησε ή απελευθέρωσε τον αδρανή πυρήνα της ζωής που η Σιμονέτα δεν έζησε, αφού ως γνωστόν πέθανε 23 χρονών, και που αυτόν τον πυρήνα ο ζωγράφος, τον είχε συμπεριλάβει και εγκλωβίσει μέσα στον πίνακα. Αυτά λέει η κοπέλα.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: (σοβαρά) Λααα, όλα κι όλα. Αν αποδειχθεί ένοχη, θα αποδοθούν ευθύνες.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Δεν έχουμε έρθει εδώ για να παραδέρνουμε στην μεταφυσική, κύριοι. Είμαστε επιστήμονες.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ (θυμωμένα): Εσείς το λέτε αυτό;

Και συνεχίζει:

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Πριν λίγους μήνες θα θεωρούσαμε την αναστροφή του χρόνου εξωπραγματική και να που ξαφνικά συνέβη. Ως και το χέρι μου με την καλπάζουσα οστεοαρθρίτιδα άρχισε να βελτιώνεται. Μπορεί σε λίγο η μεταφυσική να ενταχθεί στην αποδεδειγμένη φυσική. Είναι ένα βέλος ο χρόνος και τώρα απλώς άλλαξε κατεύθυνση.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Το εξωπραγματικό είναι συνθήκη της τέχνης, όχι της πραγματικότητας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Μα η τέχνη προπορεύεται. Και ο Ιούλιος Βερν όταν έγραφε για 20 χιλιάδες λεύγες κάτω απ' την θάλασσα ανήκε στην σφαίρα της φαντασίας. Τώρα τα υποβρύχια είναι καθημερινότητα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μένει να βρούμε το κουμπί που γυρνάει τον χρόνο μπρος ή πίσω. Να διαλέγει καθένας για λογαριασμό του ό,τι προτιμά.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Η Σιμονέτα έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και άρχισε η παλινδρόμηση του χρόνου.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ (θυμωμένα): Κάποιος να το ξανακλειδώσει αυτό το πράγμα.

Ο Συλλέκτης φανερά κουρασμένος αρχίζει να μιλάει τώρα σκυφτά και εμπιστευτικά, γιατί δεν αντέχει το βάρος όσων κουβαλάει μέσα του.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ (ψιθυριστά): Κυκλοφορεί κι άλλη ιδέα που γεννάει πανικό στους συλλέκτες. Έχουν σαλτάρει. Φοβούνται τα πάντα. Εκτός από το να κοιτάζουν μήπως μεγαλώνει σε ηλικία ένα πορτραίτο, άρχισαν να ελέγχουν με φακούς μήπως ξαναγιώσουν τα

πορτραίτα των ηλικιωμένων. Αν δεν βγει εμβόλιο θα τα τινάξουν, ελέγχουν ακόμα και τις νεκρές φύσεις, μήπως ωριμάσουν τα φρούτα, μήπως ριζούν τα άνθη κανένα πέταλο, μήπως ζωντανέψει κανένας λαγός από κυνήγι. *(πιο σιγά, με εκμυστηρευτικό τρόπο)*: Ακόμα και στις θαλασσογραφίες στεϊκόμαστε από πάνω με φακούς μήπως σαπίσουν τα ξύλα των καραβιών.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ *(προσβλητικά δυνατά)*: Χαχα, θα το καταλάβετε μόλις βουλιάζουν τα καράβια. *(μην μπορώντας να συγκρατήσει τα γέλια του, γυρνάει και κοιτάζει την θαλασσογραφία)*.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Μην γελάτε δεν είναι αστείο. Αν συνέβαινε σε σάς δεν θα γελούσατε καθόλου...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μα φυσικά είναι αστείο, γιατί αν βουλιάζει το καράβι, πάλι θα μείνει η θαλασσογραφία, η θάλασσα δεν γερνάει

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Δεν γερνάει, με όσα γνωρίζαμε ως τώρα. Γιατί μετά από αυτό που μας βρήκε, φαίνεται πως υπάρχουν πολλά που δεν γνωρίζουμε.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Κανείς δεν το περίμενε. Ποιος θα τολμούσε πριν λίγο καιρό να σκεφτεί κάτι τέτοιο;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ: Κι όμως, ο Άγγλος μεταφυσικός Τζιμς Μπράντλυ είχε πει ότι ο χρόνος κυλάει από το μέλλον προς το παρελθόν. Ονομάζουμε παρόν την στιγμή που το μέλλον γίνεται παρελθόν. Σήμερα ακούγεται πολύ λογικό. Ανάλογα πού τοποθετούμε την πηγή του χρόνου. Πολύ πίσω ή πολύ μπροστά.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εντάξει και ο Τσέπκο το είχε πει από το 1655.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Τι είχε πει;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Είχε πει: *Ο χρόνος γεννιέται μαζί μου και τελειώνει με μένα.*

Επομένως **ο άνθρωπος** είναι ο φορέας του χρόνου. Ο χρόνος μόνος του δεν υπάρχει.

Μια πέτρα, ένα κεραμίδι ή ένα κουμπί κουβαλάνε επάνω τους τον χρόνο από τότε που ήταν ασχημάτιστη πρώτη ύλη. Αν δεν υπήρχε κανένα αντικείμενο στο σύμπαν, καμμιά ενέργεια, καμμιά ύλη, τότε δεν θα υπήρχε ούτε χρόνος. Έτσι δεν είναι;

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Συμφωνούμε πως ο χρόνος είναι υποκειμενική υπόθεση, αλλά αυτό δεν προάγει σε τίποτα το θέμα μας. Κι εμείς τώρα βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη στιγμή.

Χρειάζονται αποφάσεις προφύλαξης.

Ο Δημοσιογράφος προσπαθεί να βάλει νερό από την κανάτα στο τραπέζακι και χύνει νερά στο χαλί. Δεν λέει συγγνώμη, κοιτάζει αν τον είδαν και κάνει σαν να μην έγινε τίποτα.

Ο Συλλέκτης είναι πια πολύ ανήσυχος και νευρικός, γυρνούσε συνέχεια το κεφάλι για να κοιτάξει το καράβι στην θαλασσογραφία. (έτσι πρόσεξε και την ζημιά).

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Κύριοι, λυπάμαι πολύ αλλά δεν θα συνεχίσουμε, είμαι εξαντλημένος. Πρέπει επί πλέον να ξαναελέγξω τα ξύλα. *(Πιάνει από το τραπεζάκι έναν μεγεθυντικό φακό).* Απορώ πώς άφησα τόσην ώρα να περάσει χωρίς να τσεκάρω το καράβι. *Εκνευρισμένοι σηκώνονται να φύγουν, παίρνουν παλτά και χαρτοφύλακες.* Καθώς ανοίγει ο πρώτος την πόρτα για να φύγει εμφανίζεται απέξω το συνεργείο, δύο τεχνικοί κρατώντας τις κάμερες.

ΤΕΧΝΙΚΟΣ *(χαμογελαστός):* Επιτέλους φτάσαμε.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ *(μουτρωμένος):* Κακώς φτάσατε. Δεν θα σας χρειαστούμε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Η ΜΠΕΑΤΡΙΣ μαζεύει τα πιάτα και κάθονται στις πολυθρόνες ή στον καναπέ.

ZAN *(διαβάζοντας εφημερίδα ή ειδήσεις στο τάμπλετ):* Χθες είχαμε διαδήλωση γονέων, σήμερα βγήκαν ηλικιωμένοι με πανώ: *Μην κοντράρετε το πεπρωμένο της ανθρωπότητας.* Δώστε ευκαιρία στο καινούργιο. Όχι στο εμβόλιο!

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ζαν, τι βλέπεις κάθε απόγευμα στο Μουσείο; Πες κάτι για την Σιμονέτα.

ZAN: Σκορπάει τα νιάτα της από δω κι εκεί.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Από δω κι από κει;

ZAN: Έχει χαθεί η αγέρωχη αταραξία της. Αλλά ξέρω τι κάνει. Όλα αναγνώσιμα πάνω της.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τι κάνει δηλαδή;

ZAN: Τριγυρνάει σε πλατείες. Χώνει κρυφά μηνύματα σε χούφτες υπηρετιών. Ανταλλάσσει φιλιά σε κήπους και σοκάκια. Γλυκοκοιτάζει τον Τζουλιάνο και απολαμβάνει τις βόλτες της στις αλέες των Μεδίκων. Κάνει όσα της στέρησε ο πρώιμος θάνατός της. Η γοητεία της αποκτάει ουσία ζωής.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: *(γεμάτη θαυμασμό)* Ωραία που τα λες, Ζαν!

Η Μπεατρίς κάθεται δίπλα του στον καναπέ, ξαπλωμένη μες στην αγκαλιά του. Νοιώθει σαν να είναι μικρή και ο Ζαν να της λέει παραμύθια.

ZAN: Στριμώνχει το απεριόριστο μέγεθος της ομορφιάς της μέσα στο σχέδιο μιας πραγματικής ζωής. Μετά ξανανεβάνει στο κάδρο και μάς κοιτάζει. Οι φύλακες την άκουσαν να ψιθυρίζει. Εγώ προχθές να βαριανασαίνει, από πόνο ή ηδονή δεν κατάλαβα. Έγινε ευάλωτη στον χρόνο. Διαχωρίστηκε απ' τα άλλα πορτραίτα, που διαιωνίζουν την ομορφιά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τῆς βγάζω το καπέλο που διάλεξε την ζωή.

ZAN: Έχει μεγάλο ενδιαφέρον να την βλέπεις. Εικόνες δίνουν την θέση τους η μία στην άλλη κι έπειτα εξαφανίζονται στο παρασκήνιο. Το πρόσωπό της ανθίζει από μέλλον.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Ασυνήθιστο πάντως να αρέσει η κούραση...

ZAN: Συχνάζει και σε ανυπόληπτες γειτονιές. Θέλει να τα κάνει όλα. Ο Λαρσέν είπε πως νταραβερίζεται με ναύτες στο λιμάνι. Δήθεν πως ρωτάει τα πληρώματα για μεταξωτά υφάσματα από τις αποικίες. Στην γιορτή της Αγίας Σεσίλιας τους μάγεψε όλους, χορεύοντας ταραντέλα. Στην επέτειο του γάμου της τραγούδησε στον άντρα της ένα σανσόν του Ντεπρέ και ένα μαδριγάλι. Αλλά μέσα της τραγουδούσε για τον Τζουλιάνο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τον Τζουλιάνο αγαπάει;

ZAN: Έτσι φαίνεται.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: *(έκπληκτη)* : Τον Τζουλιάνο των Μεδίκων;

ZAN: Ναι. Ψάχνει ευκαιρία για να χορέψει μαζί του πασαμέτσο-σαλταρέλο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τι είναι αυτό;

ZAN: Πηδηχτός αναγεννησιακός χορός σε ζευγάρια.

Είναι όμως ανήσυχη. Την τρώει ο φόβος του θανάτου. Κάθε μέρα έχει καινούργιες εικόνες μες στα μάτια. Είδα άλογα, κρεβάτια με διάφανες κουρτίνες, λαμπυρίσματα σπαθιών, ιριδισμούς ψαριών σε σιντριβάνια από σμάλτο, ακόμα και το στριφογυριστό δέσιμο ενός αμέθυστου σε χρυσό δαχτυλίδι.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ω, Ζαν, πώς μού αρέσει να μού λες τέτοια!

ZAN: Σήμερα ήταν πολύ χαρούμενη. Ο κουνιάδος της ο Αμέριγκο, της έφερε απ' τις εξερευνήσεις μια βεντάλια. Με λαβή από ταρταρούγα. Τα φύλλα της από φτερά παράξενου πουλιού, που το έπιασε στον ποταμό Ορινόκο. Το θρόισμα της βεντάλιας..., τῆς έφερε στα μάγουλα αέρα ανυπότακτης ζούγκλας και της γεννήθηκε η επιθυμία να ταξιδέψει. Ζήτησε απ' τον Αμέριγκο να την πάρει μαζί του. Με το καράβι του το Σαν Αντιάγκο... ή την Ρεπερτάζα. Αυτός τῆς είπε θα την πάρει αργότερα, που θα φύγει με το Βεγκίζ ή το Ζιρμάντ και ξεδίπλωσε μπροστά της τον αστρολάβο. Τῆς έδειξε το Άλφα του Κενταύρου και τον Σταυρό του Νότου. «*Είναι τόσο κοντά, τόσο λαμπερά! Νομίζεις πως αν απλώσεις το χέρι θα τα πιάσεις*», τῆς είπε και τῆς έταξε ένα περιδέραιο με τέτοια αστέρια. Κι είναι πολύ περίεργο, τώρα που το ξανασκέφτομαι, γιατί ένα σμήνος αστεριών στον Νότιο Σταυρό ονομάζεται *Κοσμηματοθήκη*... Την άφησα να ονειρεύεται νύχτες γεμάτες φως πάνω στο καράβι. Ένα τύμπανο ακουγόταν από μακριά. Ρυθμικό, από χορούς ινδιάνων.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : *(με θαυμασμό)* Αξιοζήλευτη, με τόσες περιπέτειες!

ZAN: Φαίνεται πως ένα έσχατο μερίδιο ζωής σπρώχτηκε μέσα απ' τους αιώνες για να το ζήσει αυτή η κοπέλα στις μέρες μας. Μαγεύεται πολύ απ' τις διηγήσεις του Αμέριγκο. Τής είπε ότι ανεβαίνει και κατεβαίνει η στάθμη των νερών πρώτα στη βόρεια πλευρά, μετά στη νότια, ώστε μοιάζει να πάλλεται όλος ο Αμαζόνιος σαν μια τεράστια καρδιά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Κι εγώ μαγεύομαι....

Ο ZAN ανοίγει την αφίσα και κοιτάζει την Σιμονέτα. (είναι στο πλάι, αλλά την βλέπουν και οι θεατές.)

ZAN: Και φαντάσου τα όλα αυτά για μιαν αριστοκράτισσα απ' την Γένοβα, μακρινή συγγενή του Δόγη, την ομορφότερη στην Βόρειο Ιταλία. La bella Simonetta την έλεγαν και χρησιμοποίησε το πρόσωπό της σε έργα του ο Μποτιτσέλι. Ο ποιητής Πολιτσάνο έγραψε πως κι αυτή γεννήθηκε μέσα απ' τα κύματα, όπως η Αφροδίτη. Δεκάξι χρόνων παντρεύτηκε στην Φλωρεντία τον Μάρκο Βεσπούτσι, ξάδελφο του Αμέριγκο. Το πρόσωπό της κοιτάζει στα αριστερά, εκεί που το ξερό δέντρο συμβολίζει τον πρόωρο χαμό της. Εικοσιτριών χρόνων πέθανε από φυματίωση. Διέσχισε την πόλη σε φέρετρο ανοιχτό, για να θαυμάσουν όλοι μια τελευταία φορά και νεκρή την ομορφιά της. Πολλά απ' αυτά θεωρούνται ανοησίες και ρομαντικοί μύθοι, αλλά ό,τι καταγράφεται διακρινόμαστε, για όσους θέλουν να τα πιστέψουν.

Το πορτραίτο ζωγραφίστηκε χρόνια μετά τον θάνατό της γιατί η λεζάντα λέει προσεκτικά: *Πορτραίτο γυναίκας που λέγεται πως είναι η Σιμονέτα Βεσπούτσι.*

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Βλέπεις όμως, Zan... όσο κι αν είσατε εσείς οι επιστήμονες προσεκτικοί με την αλήθεια στη λεζάντα, τελικά η ιστορία γράφεται μόνη της. Με αυτές τις σαγηνευτικές λεπτομέρειες.

ZAN: Κάποιες φορές είναι πολύ φαρδειά έννοια η ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Η επιγραφή από κάτω τι σημαίνει;

ZAN: Η επιγραφή θεωρείται μεταγενέστερη και γράφει: SIMONETTA IANUENSIS VESPUCCIA.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τι είναι το Ιανουένσις;

ZAN: Δηλώνει την καταγωγή της από την Γένοβα, αλλά η λέξη παραπέμπει και στον θεό Ιανό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Και αφού ένα φίδι τυλίγεται μαζί με το περιδέραιο στον λαιμό της γιατί να μην είναι η Κλεοπάτρα;

ZAN: Μπράβο Μπεατρίς! Αυτό που είπες δένει. Δένει με την σημερινή ιστορία της Σιμονέτας (*Της δίνει ένα φιλί ενθουσιασμού στο μάγουλο*). Το φιδί που δαγκώνει την ουρά του εκτός από σύμβολο της αέναης επιστροφής και του αέναου χρόνου, είναι και σύμβολο της ανανέωσης, του ξανανιώματος, της rejuvenation. Ο Ιανός ήταν θεός των ενάρξεων. Janua στα ετρουσιικά είναι η πόρτα. Συνδέεται με τελετές μετάβασης και ενηλικίωσης. Συνδέεται με την απομάκρυνση του Κρόνου, που θεωρείται μια μορφή του Πατέρα-Χρόνου, επειδή (στα ελληνικά) Κρόνος-Χρόνος είναι πολύ κοντινές λέξεις. Τα είπε ο Norbert Schneider αυτά. Κάτι άλλο που έχει υποστηριχθεί είναι πως εμφανίζεται εδώ ως Περσεφόνη, γιατί το φιδί είναι ρυθμιστής του βιολογικού κύκλου της φύσης και συμβολίζει την παγανιστική ελπίδα της ανάστασης.

Ηρεμούν αγκαλιασμένοι χωρίς να μιλούν.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πέταξα μια κρέμα σήμερα, αντιρυτιδική, και σκεφτόμουν να σε ρωτήσω Ζαν. Πώς γίνεται οι ρυτίδες να μην μειώνουν την αξία της;

ZAN: Μπορεί και να την αυξάνουν. Εμένα η Σιμονέτα μου αρέσει περισσότερο τώρα. Αλλά και το δικό σου πρόσωπο, Μπεατρίς, όταν σπάει από ευχαρίστηση γύρω απ' τα μάτια και το στόμα, την ώρα που κάνουμε έρωτα, τότε έχει την μέγιστη αξία για μένα.

Της χαϊδεύει το πρόσωπο και η Μπεατρίς χαμογελάει ντροπαλά και ευχαριστημένα. Αποσύρονται στην κρεβατοκάμαρα.

Σβησμένα ακούγεται η φωνή του Ζαν να λέει:

ZAN: Το άφθαρτο θαυμάζεται, Μπεατρίς, αλλά το θνητό είναι εκείνο που αγαπιέται.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Η Μπεατρίς τον περιμένει. Μπαίνει ο Ζαν.

ZAN : Άργησα;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Όχι πολύ.

ZAN: Πέρασα από την Σιμόν, στο Κρατικό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πώς ήταν;

ZAN: Σε καταστολή. Την είχαν πιάσει σπασμοί, είπε ο γιατρός.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Κρίμα το κορίτσι.

ZAN: Ο υπερβολικός ζήλος δεν είναι πάντα καλός. Οι άριστοι είναι και ευάλωτοι.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δεν ήταν και λίγο αυτό που συνέβη. Νομίζω ο καθένας στη θέση της θα τρελαινόταν.

ZAN: Τής είπα πως δεν πρέπει να ανησυχεί καθόλου. Το βιβλίο της θα γίνει ανάρπαστο. Ακόμα και οι πιο ακαλλιέργητοι έχουν πλέον πληροφορηθεί ποια είναι η Σιμονέτα. Η περιέργεια του κόσμου έχει χτυπήσει κόκκινο. Δεν νομίζω ότι καταλάβαινε. Τα είπα και στην μάνα της να της τα ξαναπει όταν συνέλθει.

ZAN: Έχει μείνει καθόλου παγωτό ή μηλόπιτα;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ναι, γιατί;

ZAN: Θα περάσει σε λίγο ο Αλμπέρ να μου φέρει κάτι.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ο Πρύτανης; Γιατί δεν με πήρες να μου το πεις;

Την πιάνει πανικός και αρχίζει να συγροίζει. Τακτοποιεί τα μαξιλαράκια στους καναπέδες, τα πράγματα στο τραπέζι, μεταφέρει ένα ζευγάρι παπούτσια στο δίπλα δωμάτιο. Στρώνει τα μαλλιά της.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πάω να βάλω κάτι καλύτερο...

Φωνάζοντας από το μέσα δωμάτιο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μα γιατί δεν σου το έδωσε στο Πανεπιστήμιο;

ZAN: Δεν είναι θέμα της Σχολής. Έχει γράψει η κόρη του ένα μυθιστόρημα με θέμα παράλληλες ζωές και θέλει την γνώμη μου και παρατηρήσεις, πριν το στείλει στον εκδοτικό οίκο.

Η Μπεατρίς φωνάζει από το μέσα δωμάτιο:

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Α, ωραίο θέμα, θα το διαβάσω κι εγώ.

Ο Ζαν κάνει μια κίνηση με το χέρι εννοώντας: τώρα μάλιστα.

Χτυπάει το κουδούνι. Μπαίνει ο Αλμπέρ κρατώντας ένα αντίτυπο βιβλίου δεμένο με σπιράλ.

Δείχνει κάπως βιαστικός.

ΑΛΜΠΕΡ: Θέλω να είσαι αυστηρός με το κείμενο Ζαν, να την προστατεύσουμε όσο γίνεται από λάθη, ο,τιδήποτε σου χτυπήσει περιεργά σημείωσέ το επάνω, σε παρακαλώ.

Μπαίνει η Μπεατρίς υπερβολικά καλοντυμένη.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Καλησπέρα, κύριε Ντιμόν! Τον χαιρετάει. Καθίστε!

Τον δείχνει τον καναπέ.

ΑΛΜΠΕΡ: Έλεγα να μην καθίσω... Είναι κάπως αργά.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Όχι, καθίστε! Έχω φτιάξει μηλόπιτα με παγωτό.

ΑΛΜΠΕΡ: Ε, τότε, ας καθίσω.

Ο Ζαν κοιτάζει το βιβλίο και λέει :

ZAN: Ωραίος τίτλος: *Le Sans Parallele*. Έχει να κάνει με αυτό που σιέφτομαι;

ΑΛΜΠΕΡ: Ναι.

Έρχεται η Μπεατρίς. Φέρνει το γλυκό. Κοιτάζει το βιβλίο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ποια είναι η *Le Sans Parallele* ;

Ο Αλμπέρ εξηγεί στην Μπεατρίς ενώ ο Ζαν φυλλομετράει το βιβλίο.

ΑΛΜΠΕΡ: Ποια άλλη; Το 1475, στην La Giostra, τον αγώνα κονταρομαχίας που γινόταν στην Piazza Santa Croce, ο Μέδικος Τζουλιάνο έλαβε μέρος, κρατώντας για λάβαρο την εικόνα της Σιμονέτας. Την είχε ζωγραφίσει ο Σάντρο Μποτιτσέλι και η επιγραφή από κάτω έγραφε: *Le Sans Parallele. Η ασύγκριτη*. Ο Τζουλιάνο κέρδισε τον αγώνα κι εκείνη αναγορεύτηκε βασίλισσα της ομορφιάς.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Όλα γύρω από αυτήν.... *(με κάποια απογοήτευση)*. Ζούμε την εποχή της Σιμονέτας.

ΑΛΜΠΕΡ: *(στην Μπεατρίς)* Πολύ ωραίο γλυκό, ευχαριστώ! Πες μου, Ζαν, τι γίνεται με την φοιτήτρια που νοσηλεύεται; Τι μαθαίνεις για τη Σιμόν Λεμπώ;

ZAN: Η κρίση της έχει εξελιχθεί σε μανία καταδιώξεως. Άλλοτε λέει πως την εχθρεύεται ο Πιέρο ντι Κόζιμο για όσα έγραψε γι αυτόν στο βιβλίο. Άλλοτε πως την καταδιώκει η Σιμονέτα.

ΑΛΜΠΕΡ: Η ίδια γιατί;

ZAN: Γιατί εκθέτει γράμματα εραστών και φλογερά ποιήματα θαυμαστών της, που αποκαλύπτουν όχι μόνο τα πάθη που ζυπνούσε αλλά και την άτακτη και πληθωρικά ερωτική παρουσία της.

ΑΛΜΠΕΡ: Θυμάσαι πόσο απορήσαμε όλοι στην Σχολή; Με ποιο τρόπο κατόρθωσε να βρει τόσο πλούσιο νέο υλικό αυτό το κορίτσι; Έφτασα να σκεφτώ πως εκτός από τα επίσημα αρχεία πιθανόν να ανακάλυψε σεντούκια με χειρόγραφα που δεν είχαν ανοιχτεί ποτέ πριν από εκείνα τα χρόνια.

ZAN: Δεν αποκλείεται.

ΑΛΜΠΕΡ: Επιθυμούσα διακαώς να την ρωτήσω κάποια πράγματα την μέρα που θα υποστήριζε την διατριβή.

ZAN: Από ενδείξεις στα λόγια της συμπεράνα πως έψαχνε μόνη της με ασυνήθιστη τόλμη. Σε μουχλιασμένα υπόγεια, μπουντρούμια, αποθήκες, πατάκια,... Διόλου απίθανο να ήρθε σε επαφή και με παμπάλαια κύτταρα της ίδιας της Σιμονέτας, ψάχνοντας στα κατάλοιπα και τους χώρους όπου έζησε.

Η μητέρα της είπε ότι και λόγω ονόματος η Σιμόν ταυτίστηκε κατά κάποιον τρόπο με την Σιμονέτα. Simone Lebeau. Και το χειρότερο πως μετά απ' την τελευταία εξέλιξη φοβάται μες στο παραλήρημα ότι θα πεθάνει κι εκείνη νέα.

ΑΛΜΠΕΡ: Πρωτοφανής περίπτωση. ... Πώς ήταν όμως πριν από αυτά η Σιμόν; Εσύ που την ξέρεις από παλιά και συνεργάστηκες τόσο καιρό μαζί της, πώς θα την περιέγραφες;

ZAN: Πολύ απλή και εντελώς εσωστρεφής. Λες και ζούσε μόνο για τις σπουδές της και τελευταία μόνο για την έρευνα που είχε αναλάβει.

Μου τηλεφωνούσε από την Φλωρεντία να μεσολαβήσω για να της δώσουν πρόσβαση σε σπάνια αρχεία και απρόσιτους χώρους. Δεν μιλούσε για τίποτα άλλο εκτός από το θέμα των σπουδών της. Έμοιαζε να ζει μονοδιάστατα. Να μην έχει προσωπική ζωή.

ΑΛΜΠΕΡ: Στις συνήθειες φοιτητικές δράσεις και συναναστροφές; Δεν συμμετείχε;

ZAN: Όχι. Η Σιμόν Λεμπώ ήταν αυτό που λέμε *suí generis*. Άριστη φοιτήτρια και επιμελέστατη. Αλλά στον κόσμο της. Την θεωρούσα το ακατέργαστο διαμάντι εκείνης της φοιτητικής χρονιάς. Εμφάνιζε από την αρχή αξιόλογη θεωρητική κατάρτιση και την εμμονική προσήλωση στον στόχο, που συνήθως χαρακτηρίζει φοιτητές της θετικής κατεύθυνσης. Στο κυλικείο μόνη. Στο προαύλιο μόνη. Τίποτα απ' την ανεμελιά της ηλικίας της.

Την είδα στην βιβλιοθήκη μια φορά χωμένη στα χαρτιά και σκέφτηκα πως διαβάξει με κατάνυξη. Τα μάτια της πολύ απαιτητικά, σε κόβουν μέχρι να τους ανοίξεις τον δρόμο που θέλουν, μέχρι να πάρουν την πληροφορία που χρειάζονται.

Είμαι σίγουρος πως την επηρέασε η λογοτεχνία του φανταστικού. Έτυχε να μου αναφέρει ένα διήγημα του Ουμπίδια που μιλούσε για μια «ψυχοθήκη».

ΑΛΜΠΕΡ: Ψυχοθήκη;

ZAN: Ένα γυάλινο φιαλίδιο, όπου ερευνητές επανακτούσαν την συνείδηση κάποιου που έχει πεθάνει. Μια ανασύνθεση προσωπικότητας, τις σκέψεις, τα προσωπικά του γούστα, τις φοβίες, τις αναμνήσεις του.

ΑΛΜΠΕΡ: Μοιάζει να βρέθηκε στην σκιά μιας ξένης ζωής.

Ο Αλμπέρ σηκώνεται να φύγει.

ZAN: Ωστόσο κάθε πρόσωπο ανήκει σε μια ιστορία. Και ο πυρήνας στην ιστορία της Σιμονέτας είναι ερωτικός.

ΑΛΜΠΕΡ: Μπορούμε τότε να υποθέσουμε... πως η Σιμόν ταυτίστηκε με αυτό που της έλειπε. Πίσω από το παραβάν μπόρεσε να μιλήσει για όσα δεν άντεχε. Μέσα από μια ξένη φωνή... Αρκετά σας καθυστέρησα. Καλό βράδυ και σε ευχαριστώ Ζαν *(δείχνοντας το βιβλίο της κόρης του στο τραπέζι)*.

Καληνυχτίζει και φεύγει.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Αυτή η Σιμόν... στην όψη πώς είναι ;

ZAN: Θα την έλεγες όμορφη, αν και εντελώς απεριποίητη και καθόλου θηλυκή.

Αθλητικό σακίδιο, πάνινα παπούτσια. Περπατώντας τρώει τα νύχια της, με το βλέμμα γεμάτο ένταση, προσηλωμένο σε μια εσωτερική διαδρομή. Την τελευταία φορά που ήρθε στο γραφείο φάνηκε να μπήκε μέσα ένα πυρρόξανθο σύννεφο και δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήταν αυτή η αύρα. Όμως όταν έφυγε κατάλαβα πως την τύλιγε κάτι απ' τα μαλλιά της Σιμονέτας.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ξανθιά είναι;

ZAN: Όχι. Καστανή. Τα μαλλιά της ριχτά πέφτουν κάθε τόσο ατημέλητα στο πρόσωπο κι αυτή τα σπρώχνει με το χέρι. Όμως την μέρα που ήρθε να μου μιλήσει για τα περίπλοκα χτενίσματα της Αναγέννησης, λες και είχαν γίνει τα στολίδια, οι πέρλες και οι κορδέλες της Σιμονέτας, μια ομίχλη από πλεξούδες γύρω της.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Αναρωτιέμαι πως γίνεται να ταυτίζεται μαζί της, αφού όχι μόνο δεν της μοιάζει, αλλά είναι και στο άλλο άκρο. Η Σιμονέτα ήταν γόησσα. Πλανεύτρα. Ενέπνευσε πάθη.

ZAN (στοχαστικός): Ο Μπωντλαίρ έλεγε πως το Ωραίο πάντα θα είναι παράξενο... Στην παραδοξότητα στηρίζεται το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό που το καθιστά ωραίο... την υποσυνείδητη παραδοξότητα, όχι την ηθελημένη.

Κάθονται στον καναπέ. Ο Zan ετοιμάζεται να ξεκινήσει το βιβλίο, η Μπεατρίς έχει ένα κέντημα.

ZAN: Μου πέρασε μια αλλόκοτη σκέψη πριν. Δεν τόλμησα να την πω μπροστά στον πρότανη. Ήρθε στο μυαλό μου η εικόνα μιας μέδουσας που φωσφορίζει στιγμές-στιγμές καθώς κινείται στον βυθό. Κάπως έτσι πρέπει να λαμπυρίζουν στα έγκατα της συνειδήσής μας οι ανεξήγητες καταστάσεις που μας τραβάνε σαν μαγνήτης.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Καταστάσεις από προηγούμενες ζωές εννοείς;

ZAN: Όσα καταξιώνονται στο φως κυοφορούνται στο σκοτάδι. Στα σπλάχνα της γης. Στη σκοτεινή μήτρα της γυναίκας. Στις διακλαδώσεις ενός εγκεφάλου.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μπορεί η ζωή μας να είναι καταχωρημένη ολόκληρη σε έναν διπλωμένο χάρτη που δεν ανοίγει ποτέ στο φως. Κι εμείς η ενσάρκωσή του.

Καθισμένοι. Ο Zan αρχίζει να διαβάζει το βιβλίο η Μπεατρίς κεντάει λέγοντας αργά τα παρακάτω, ενώ ο Zan μάλλον δεν την ακούει.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Η Μαρλίν αγόρασε σήμερα ένα κόσμημα. Με την ευκαιρία μού μίλησε για τα σπάνια μπλε διαμάντια. Είναι λέει το πιο βαθύ μυστικό της γης. Η γεωλογική τους ιστορία περίπλοκη, τα έσπρωξαν οι τεκτονικές πλάκες σε μεγάλα βάθη κι έμειναν για εκατομμύρια χρόνια κλεισμένα κάτω απ' το έδαφος.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Το σαλόνι γίνεται σαλόνι για συνέντευξη. Γύρω από το τραπέζι της τραπεζαρίας, κάθονται από την μια μεριά ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ και από την άλλη Η ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ κυρία ΠΑΡΕΝ. Ο ΤΕΧΝΙΚΟΣ (της προηγούμενης σκηνής) μπαίνει για να τοποθετήσει στο πέτο του καθενός το μικρόφωνο. Στήνει μια κάμερα σε τρίποδο πίσω από το παράθυρο και ίσως άλλη μια στην ανοιχτή πόρτα, ή σε άλλο σημείο. Μετά λέει: «Όλα εντάξει. Μπορείτε να αρχίσετε».

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ *(έχει γίνει λίγο πιο σοβαρός, σα να έχει πάρει ένα μάθημα από την προηγούμενη εμφάνισή του, εμφανίζεται πιο συγκροτημένος, πιο σεμνά ντυμένος):*

Καλησπερίζουμε την κυρία Παρέν, πανεπιστημιακή καθηγήτρια Ψυχολογίας για να συζητήσουμε μαζί της το σοβαρό θέμα που έχει αναστατώσει τις ζωές μας. Πώς ξεκίνησε η αναστροφή του χρόνου κυρία Παρέν;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Δεν είμαι ειδική να σας αναλύσω νόμους της φυσικής ή της μεταφυσικής. Ούτε την περίπλοκη συνάφεια μεταξύ των δύο. Δεν γνωρίζω εν προκειμένω πού τελειώνει η μια επιστήμη και πού αρχίζει η άλλη, αλλά σχηματικά έχω κατανοήσει την τρέχουσα κατάσταση ως εξής: Για λόγους φυσικής ισορροπίας από την στιγμή που κάτι «αναλλοίωτο», όπως ήταν το πορτραίτο, άρχισε να γερνάει και να προχωράει ο χρόνος του προς τα εμπρός, εμείς οι άνθρωποι, οι «αλλοιώσιμοι», αρχίσαμε να επιστρέφουμε χρονικά προς τα πίσω.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Συναντώ πολύ κόσμο που χαιρέται, κυρία Παρέν. Αλλά και πολλούς που ανησυχούν για τις αλλαγές στην οικονομία. Θα επηρεαστεί το εμπόριο, τα προϊόντα αντιγήρανσης, οι φαρμακοβιομηχανίες που στηρίζονται στα προβλήματα της τρίτης ηλικίας, τα νοσοκομεία. Οι οίκοι ευγηρίας θα κλείσουν. Το ιατρικό επάγγελμα και τα συναφή θα υποστούν σοβαρό πλήγμα. Πώς αντιδρά συνολικά η κοινωνία σε αυτή την εξέλιξη;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Η κοινωνία είναι διχασμένη. Βρίσκεται μπροστά σε μια αναμενόμενη αλληλουχία συνεπειών. Εκτός από την πρακτική πλευρά που θέσατε, της οικονομίας και των θέσεων εργασίας που θα χαθούν, ενώ ήδη είχαν χαθεί οι μισές λόγω της ραγδαίας

εξέλιξης της τεχνολογίας, προσωπικά αφουγκράζομαι μεγάλη αγωνία. Γιατί ναι μεν ο καθένας θα ήθελε να γίνει νεότερος, αλλά δεν θέλει να χάσει τις κατακτήσεις της ψυχής του, δηλαδή φοβάται να βρεθεί στην ανωριμότητα, την άγνοια ή την ειρημικότητα που είχε όταν ήταν είκοσι ή δέκα πέντε χρονών. Με ρωτάνε οι φοιτητές μου έντρομοι «Θα πηδάω πάλι φράχτες σαν το κατσίκι, θα σκαρφαλώνω στα δέντρα σαν μαϊμού, θα πασαλείβομαι με φαγητά, θα σέρνομαι μπουσουλώντας στα πατώματα...; Ενώ είχα μπροστά μου την πνευματική και ψυχική εξέλιξη της ωριμότητας και της αυτονομίας;» Οι καλλιεργημένοι μεσήλικες μου λένε : «Αντί να πηγαίνω σε φιλοσοφικές διαλέξεις υψηλού επιπέδου, σε όπερες και θεατρικές παραστάσεις αρχαίας τραγωδίας θα ξαναγυρίσω στον μίκυ μάους, τον μπαγκς μπανυ και την μικρή λουλού και θα τσακώνομαι με τους φίλους μου με άναρθες κραυγές γιατί μου πήραν από το χέρι το αρκουδάκι;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Έχετε ακούσει για τις εντατικές προσπάθειες δημιουργίας εμβολίου;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Φυσικά. Από ότι γνωρίζω ξεκίνησε από έναν κύκλο συλλεκτών, με συγκεκριμένο κίνητρο, αλλά το ζήτημα είναι βαθύτατα υπαρξιακό.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μερικοί ισχυρίζονται πως δεν έχει σημασία σε ποια πλευρά θα πεθάνουμε. Καλό θα ήταν να μην πεθαίναμε καθόλου.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Τα έχω ακούσει αυτά, όμως είναι άλλο πράγμα να μπορούμε πίσω στο ποτάμι του χρόνου από το “σημείο 0” της ψυχής μας και άλλο από το “σημείο 100”, αν υποθέσουμε πως ο άνθρωπος ζει ως τα 100 χρόνια.

Το θέμα έχει να κάνει με το τι πιστεύει ο καθένας ότι έρχεται να κάνει μια ψυχή στον κόσμο. Να ολοκληρώσει μια διαδρομή; Να περάσει μια δοκιμασία; Να βιώσει απλώς καταστάσεις και να χαθεί; Ή έχει προορισμό να φτάσει σε ένα σημείο υψηλής ωρίμανσης;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μοιάζει να απαξιώνετε κατά κάποιον τρόπο την νεανική ηλικία, που έχει ωστόσο όλο το σφρίγος, τον ενθουσιασμό και την πυγμή.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Δεν την απαξιώνω. Επικροτώ τον δυναμισμό της νεότητας, που εμπεριέχει την ώθηση για εξέλιξη. Επικροτώ ακόμα και την αφέλεια της νιότης, γιατί μέσα από τα λάθη χτίζεται η γνώση. Δεν παύει όμως να είναι προστάδιο και προετοιμασία για την ψυχική ολοκλήρωση, που αποτελεί τον προορισμό.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Από την άλλη πλευρά άκουσα χθες το εξής: Ενώ κανείς δεν ξέρει πόσων χρονών θα φτάσει, όλοι ξέρουν πότε έχουν γεννηθεί. Επομένως στην καινούργια κατάσταση τα χρόνια μας προς τα πίσω είναι συγκεκριμένα.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Σε αυτό που λέτε, το θετικό είναι πως στις μικρές ηλικίες ο χρόνος δεν θα μας τρομάζει, γιατί είναι ακατανόητος για το νηπιακό μυαλό.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Οι ηλικιωμένοι χαίρονται υπερβολικά αυτή την στιγμή που μιλάμε. Ακούσατε τι γίνεται στα κέντρα φροντίδας τρίτης ηλικίας; Καταγράφονται συνεχώς ατυχήματα. Οι υπερήλικες μόλις είδαν να βελτιώνεται λίγο η κατάστασή τους άρχισαν τους πανηγυρισμούς. Οι νοσηλευτές δεν καταφέρνουν να τους συγκρατήσουν, με αποτέλεσμα να σπάνε πόδια ή να πέφτουν λιπόθυμοι καθώς χοροπηδάνε νομίζοντας πως είναι κιόλας νέοι.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Πάντα υπάρχει η άλλη πλευρά. Γνωρίζω ένα ζευγάρι εβδομηντάρηδων, που περίμεναν πώς και πώς να γίνουν γιαγιά και παππούς. Δεν χάρηκαν το μεγάλωμα των παιδιών τους, γιατί δούλευαν όλη μέρα και τα άφηναν σε παιδικούς σταθμούς και μπίμπυ σίτερς. Τώρα που έμεινε έγκυος η κόρη τους αδημονούσαν να την βοηθήσουν κρατώντας το εγγόνι, για να χαρούν κάτι που έχασαν. Καθόλου δεν τους ενδιαφέρει να ξαναγίνουν νέοι. Να τρέχουν, λένε, πάλι για δουλειά απ' το πρωί ως το βράδυ;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Τώρα που σας ακούω, θυμάμαι τα λόγια ενός σπουδαίου στιχουργού που μού είχε πει σε μια συνέντευξη: *«Όσα γίνανε στην ζωή μου, καλώς γίνανε. Δεν θα 'θελα να ξαναγίνω νέος. Να ξαναπεράσω όσα πέρασα και να ξαναγνωρίσω όλα τα καθάρματα που, δυστυχώς, πέρασαν από τη ζωή μου; Δεν θα το επιθυμούσα με τίποτα».*

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Τα χρόνια της νεότητας συμπεριλαμβάνουν αποπροσανατολισμό και άγνοια προσορισμού.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Το περίφημο πορτραίτο της Σιμονέτας Βεσπούτσι εσείς το έχετε δει; Γιατί την ειδική άδεια που χρειάζεται για να μπει κάποιος να δει τον πίνακα την δίνουν με το σταγονόμετρο.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Ναι, είναι προφυλαγμένος σε ειδική αίθουσα του Μουσείου, αλλά μπόρεσα να τον δω. Η Σιμονέτα φαίνεται έμπλη μιας κρυφής εσωτερικής ζωής, πλούσιας σε έρωτες, πάθη, προδοσίες και περιπέτειες... γενικά σε ανταλλαγές αγάπης και πόνου. Ωριμάζει πολύ όμορφα, παρά τα σημάδια που αφήνει η ζωή στο πρόσωπο και το σώμα της. Εμφανίζει μια πληρότητα, που μας δίνει την ευκαιρία να εκτιμήσουμε την συναισθηματική περιουσία μιας μεστής από εμπειρίες ψυχής.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Ξέρετε πως οι ενώσεις δημοσιογράφων έχουν καταγγείλει το γεγονός ότι δεν δίνεται καμμία φωτογραφία της Σιμονέτας στην δημοσιότητα;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Εξ όσων γνωρίζω, θα δοθούν σε λίγες μέρες φωτογραφίες, αλλά σε πρώτη φάση ήταν τόσο συγκλονιστικό αυτό που συνέβη για όλη την επιστημονική κοινότητα και κυρίως για τον κύριο Λαρσέν, τον διευθυντή του Μουσείου. Προσπαθήστε να έρθετε στην θέση του. Άκουσα πως ελήφθη τελικά η απόφαση να διανεμηθούν φωτογραφίες στον τύπο. Προσωπικά πιστεύω ότι θα βοηθήσουν να συνειδητοποιήσει ο κόσμος πως, όσο κι αν επιθυμούμε την νεότητα, κανείς δεν θέλει το μυαλό και η ψυχή του να

οπισθοχωρήσουν σε προηγούμενο εξελικτικό στάδιο. Θα εκτιμηθεί η αξία της γήρανσης. Τώρα που την χάνουμε. Μας χρειαζόταν νομίζω αυτό, τόσο που την είχαμε υποτιμήσει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Υπάρχει όμως τίποτα καλύτερο από το να είσαι νέος; Και να έχεις όλη τη ζωή μπροστά;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Πάντα υπάρχει κάτι καλύτερο απ' το καλύτερο.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Σωστά.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Τους περιορισμούς τους θέτει το ανθρώπινο μυαλό, ακριβώς επειδή είναι ανθρώπινο, για λόγους ασφαλείας.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Και κάτι τελευταίο. Είστε γυναίκα και ξέρουμε την επιθυμία κάθε γυναίκας για ομορφιά και σφριγηλότατα, για νεανικό σώμα και πρόσωπο, και όλη την φροντίδα και τα χρήματα που καταβάλλετε για την διατήρησή τους. Αν δεν γίνομαι αδιάκριτος, εσείς, μια ώριμη γυναίκα, πώς νοιώθετε, εντελώς προσωπικά, για αυτή την εξέλιξη;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Θα μιλήσω ειλικρινά. Ασφαλώς χαίρομαι που δεν χρειάζεται πια να αγοράζω ισχυρά προϊόντα για την διατήρηση κάποιας φρεσιάδας, παράλληλα όμως δεν ξεκολλάει το μυαλό μου από αυτό που πρόκειται να χάσω. Το λέει ο Μπόρχες σε ένα ποίημα: *«Τα γερατειά... μπορεί και να 'ναι ο καιρός της ευτυχίας μας. Το ζώο έχει πια πεθάνει ή πεθαίνει όπου να 'ναι. Απομένει μονάχα ο άνθρωπος και η ψυχή του».* Μπορεί επομένως να χάνουμε την κορύφωση της διαδρομής μας.

Ο **ΤΕΧΝΙΚΟΣ** κάνει σήμα δείχνοντας το ρολόι του και μετά με τις δύο παλάμες οριζόντιες δηλώνει πως τέλειωσε η ώρα της εκπομπής.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εδώ τελείωσε ο χρόνος της εκπομπής μας. Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία Παρέν για τις πληροφορίες και τις ερμηνείες, που δώσατε στο θέμα της εποχής μας.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΝ: Εγώ σας ευχαριστώ, που μού δώσατε την δυνατότητα να εκθέσω τους κοινωνικούς προβληματισμούς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ο Ζαν γυρίζει στο σπίτι απ' την δουλειά.

ZAN : Δεν με ενοχλούν πια οι σκάλες. Τα γόνατά μου βελτιώθηκαν.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Πήγα σήμερα στην πλατεία Santa Croce. Ήθελα να φανταστώ τον Τζουλιάνο να καλπάζει με το κοντάρι πάνω στο άλογο και να κρατάει σημαία με την Σιμονέτα.

ZAN: Μα αυτό συνέβη στην Piazza Santa Croce της Φλωρεντίας!

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ξέρω, αλλά εγώ **εδώ** μπορούσα να πάω και πήγα. ... Αγόρασα μια κάρτα που δείχνει μια μεσαιωνική κονταρομαχία.

Τού την δείχνει.

ZAN : Γιατί την πήρες;

Εξετάζει το χαρτί με το χέρι, το φέρνει και πολύ κοντά στα μάτια του.

ZAN: Άθλια ποιότητα. Τι σου άρεσε σ' αυτήν την αναπαραγωγή της συμφοράς;

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Μού άρεσε η ιστορία. *(με ύφος ονειροπόλα:)* Να σιέφτομαι αυτόν τον κρυφό έρωτα κι έναν άντρα που τολμάει. Φαντάζεσαι πόσο τίμησε την θέση της Σιμονέτας η χειρονομία του, πόση αξία της έδωσε. Πρέπει να ήταν ξεχωριστή γυναίκα... πέρα απ' την ομορφιά,... θα είχε εσωτερικές αρετές, αφού ένας Μέδικος μπροστά σε όλη την πόλη... Έτσι ήθελα να αγαπούν οι άντρες. Να τολμούν να το παραδεχτούν. Να καμαρώνουν για την γυναίκα που διάλεξαν να έχουν στην καρδιά τους.

ZAN: Ήταν παντρεμένη με τον Μάρκο Βεσπούτσι!

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δεν τα πήγαιναν καλά. Δεκάξι χρονών την παντρεύτηκε αλλά αυτή κυκλοφορούσε στην αυλή των Μεδίκων και συγχρωτιζόταν με αξιόλογες προσωπικότητες.

ZAN: Διαβασμένη σε βρισίω Μπεατρίς.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (παραπονεμένα) : Με υποτιμάς, Ζαν. Επειδή δεν ανήκω στον επιστημονικό χώρο.

ZAN: Ένας λόγος που σε αγαπώ και νοιώθω άνετα μαζί σου είναι γιατί ΔΕΝ ανήκεις στον επιστημονικό χώρο. Μού αρέσει που είσαι ονειροπόλα και ερωτική, με μιαν αυθεντική παιδικότητα.

Η Μπεατρίς πηγαίνει στο υπνοδωμάτιο. Κι εκείνος λέει μόνος του:

ZAN: Τόσο αγνά αφελής ώστε πραγματικά με χαλαρώνεις.

ZAN (φωνάζοντας από το άλλο δωμάτιο) : Να ξέρεις όμως πως, σύμφωνα με τις φήμες που διάβασες, στο λάβαρο που κρατούσε ο Τζουλιάνο ο Μποτιτσέλι είχε ζωγραφίσει την Παλλάδα Αθηνά με τα χαρακτηριστικά της Σιμονέτας. Καλύφθηκε δηλαδή πίσω απ' το πρόσχημα της θεάς, για να περάσει το ερωτικό μήνυμα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (πεισματάρικα): Έστω κι έτσι να είναι Ζαν, πάλι την εξυψώνει. Γιατί θέλεις να χαλάσεις αυτό που μού αρέσει να πιστεύω;

ZAN: Έτσι κι αλλιώς, εσύ πιστεύεις ό,τι θέλεις. Σε αυτό είμαστε όλοι εξίσου ελεύθεροι.

Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Ζαν το κοιτάζει και λέει:

ZAN: Ωχ, ο Συλλέκτης!

ZAN: Καλησπέρα, κύριε Σεβαλιέ! Τι κάνετε; ... Όχι, δεν ενοχλείτε.

...Ό,τι θέλετε. Σας ακούω.

Ναι, πηγαίνω κάθε απόγευμα, μετά την Σχολή. Δεν έχω παρατηρήσει κάτι άλλο. Δεν στέκομαι βέβαια πάνω σε κάθε πίνακα, όπως εσείς με τον φακό. Αφιερώνω τον χρόνο της παραμονής μου στην αίθουσα της Σιμονέτας. Φεύγοντας, καθώς διασχίζω τους διαδρόμους, ρίχνω πάντα μια βιαστική ματιά γύρω. Αλλά δεν έχω διακρίνει κάτι, καμία άλλη εξέλιξη...

Μύριαμ. ...Επίθετο; Σε τι θα σας χρησιμεύσει; Μήνυση; Μα όχι! Ηρεμήστε, κύριε Σεβαλιέ! Η κοπέλα παραλογίζεται, είναι δυνατόν να το προκάλεσε επειδή εστίαζε την προσοχή της πάνω στο έργο; Πρέπει να είστε πολύ κουρασμένος! Η μεταφυσική δεν στοιχειοθετεί κατηγορία, δεν ζούμε στον μεσαιώνα, να εφευρίσκουμε μάγισσες. Μπορεί να βιώνουμε όλοι την ίδια, κοινή παραίσθηση. Είδατε κι εσείς το πορτραίτο, έτσι δεν είναι; Πώς σας φάνηκε; Δεν είναι πιο γοητευτική τώρα;

Χα,χα, ναι, καταστροφικά γοητευτική! Femme fatale! Οι μοιραίες κάνουν την ζωή ενδιαφέρουσα.

Ξεκουραστείτε κύριε Σεβαλιέ! Ο πανικός, οι σπασμωδικές αντιδράσεις χειροτερεύουν τα πράγματα. Πάρτε κάτι να κοιμηθείτε, ένα χαλαρωτικό ρόφημα. Καλό βράδυ!

Κλείνει.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ (θλιμμένα): Δηλαδή εγώ που δεν είμαι femme fatale δεν κάνω την ζωή ενδιαφέρουσα...

ZAN: Για μένα ήσουν η πιο μοιραία από όλες.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Αυτό πώς να το ερμηνεύσω;

ZAN: Ερμηνεύσε το καθ' οδόν προς την κρεβατοκάμαρα. Θα χάσουμε πολλά και διάφορα αλλά τουλάχιστον θα το ξαναρίξουμε στο σεξ. Η Σιμονέτα μου ανοίγει την όρεξη.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Ποιά ;

ZAN : Η εποχή της Σιμονέτας.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Άντε πάλι... Δεν είναι στη φύση μου, αλλά με όσα ακούω βουντού θα της κάνω. Στην πυρά!

Η Μπεατρίς κάθεται στην άκρη του κρεβατιού. Φοράει ένα μεταξωτό μπορντώ νεγκλιζέ, με σκίσιμο στο πλάι και κάθεται σταυροπόδι παίρνοντας πόζα αισθησιακή.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ *(Σαν να μονολογεί)* : Οι μοιραίες λοιπόν... αυτές γοητεύουν. Πώς θα γίνω και εγώ μοιραία. Με κρυφή ερωτική ζωή;

ZAN: Όχι... Στο ξαναλέω Μπεατρίς: Αφού σε παντρεύτηκα ήσουν μοιραία για μένα. Φτάνει τόσο. Δεν χρειάζεται περισσότερο.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Με τρομάζει, έτσι που το λες. Δεν με αγάπησες;

ZAN: Είδες που με τίποτα δεν είσαι ευχαριστημένη; Ζητάς να ακούσεις κάτι κι έπειτα δεν είσαι έτοιμη για αυτό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ : Έτσι είναι ο περισσότερος κόσμος. Πρώτα ήθελαν όλοι να είναι νεώτεροι, τώρα που έγινε τους τρομάζει.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Σεκιουριτάς: Ένας εύσωμος και στιβαρός άντρας, νευρασθενικός, με ίχνη παράνοιας και εμμονών (φανερών σε κάποιο νευρικό τικ στον ώμο), μιλάει στο τηλέφωνο στον συνάδελφό του της πρωινής βάρδιας. Πηγαυοέρχεται από την μια άκρη της σκηνής στην άλλη.

ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΑΣ: Έχεις πάρει είδηση τι γίνεται; ... Ε, με τη νέα κατάσταση... Δεν ανησυχείς; Το πράγμα προχωράει γρήγορα. Αφού το σημάδι που είχα στο πόδι απ' το πέσιμο με την μηχανή και μου χε 'πει ο γιατρός θα πάρει ένα οκτάμηνο για να σβήσει, χάθηκε κιόλας, γιατί πάει ο χρόνος πίσω, κατάλαβες;... έχω μεγάλη αγωνία. Μένω και μόνος μου μαζί της κάθε βράδυ... Παλιά ερχόταν και η φοιτήτρια και είχα μια σιγουριά.... Έρχεται αυτή καθόλου στην βάρδιά σου; ...Η φοιτήτρια. Όχι, ε; Σε εμένα ήρθε προχθές το βράδυ αργά.... η άλλη, αυτή που έγραφε το βιβλίο. Χτύπαγε να ανοίξω να δει την Σιμονέτα, αλλά τι να σου πω, θα με πιστέψεις αν πω ότι φοβήθηκα και δεν άνοιξα, την είδα από την θυροτηλεόραση και γυάλιζαν τα μάτια της, σιαχτηγα, πρώτη φορά την είδα έτσι. Της είπα να έρθει στην πρωινή βάρδια, την δική σου, αλλά δεν ήρθε, λες. Έχει γίνει πολύ επικίνδυνο όλο αυτό. Κι έχω, μαλάκια, και για τον εαυτό μου κατατρομάζει, δεν ξέρω τι θα γίνει, αλλά εγώ σε αυτή την υστερική, την πρώην γυναίκα μου, την Μάρθα, δεν ξαναγυρίζω με τίποτα. Δεν το ξαναζώ αυτό το πράγμα. Τίποτα δεν τής άρεσε. Με έψελνε απ' το πρωί ως το βράδυ. Θυμάσαι πώς ήμουνα! ...ένα ράκιος. Είδα κι έπαθα να γλυτώσω, προσβολές, άγχος, νεύρα, απαιτήσεις... και τώρα να περάσω τα ίδια; Έλεος! Κάτι πρέπει να γίνει για να σωθούμε. ...Να σε ρωτήσω κάτι; Εκείνο το αγροτόσπιτο της μάνας σου στην Προβηγκία, αν χρειαστεί, μπορώ να το χρησιμοποιήσω; ...

Λέω, **αν** χρειαστεί να μείνω κάποιες μέρες... εντάξει; Καλά, σιέψου κι εσύ κάτι. Φταίει το γαμημένο έργο, ο πίνακας, μία η Μάρθα και μία η Σιμονέτα θα μου στρίψει εμένα.... Καλά... τα λέμε, γειά!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μόνο η Τηλεόραση.

ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΙΔΗΣΗ

ΕΚΦΩΝΗΤΡΙΑ: Διακόπτουμε το πρόγραμμά μας για να ανακοινώσουμε πως αναζητείται ο χτεσινοβραδινός υπάλληλος ασφαλείας του Μουσείου Κοντέ, *(στην οθόνη εμφανίζεται το πρόσωπο του Σεκιουριτά)* Βενσάν Μαρσελάρ. Κατά την διάρκεια της βάρδιας του η επιβλητική προσωπογραφία της Σιμονέτας Βεσπούτσι καταστράφηκε ολοσχερώς. *(Στην οθόνη φωτογραφία του πίνακα).*

Σοικαρισμένη δηλώνει σύσσωμη η καλλιτεχνική κοινότητα από την απώλεια του διάσημου πίνακα, που φιλοτεχνήθηκε το 1480 από τον Πιέρο ντι Κόζιμο. Ίχνη διάρρηξης δεν υπήρχαν. Ο μηχανισμός πυρασφάλειας και οι βιντεοκάμερες δεν λειτούργησαν. Βρέθηκε μόνο ένας μικρός σωρός στάχτης στο πάτωμα, ο οποίος ερευνάται αυτή την ώρα από βιοχημικούς, αν και θεωρείται βέβαιο πως προέρχεται από την καύση του πίνακα.

Επαναλαμβάνουμε πως αναζητείται ο νυχτερινός υπεύθυνος ασφαλείας, του οποίου τα ίχνη αγνοούνται *(ξανά φωτογραφία του).*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Στο καθιστικό τους. (Φορούν ό,τι φορούσαν στην πρώτη σκηνή.) Τον περιμένει και στρώνει τραπέζι.

Ακούγεται η Τηλεόραση:

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ: -Ολοκληρώθηκαν τα γυρίσματα της φετινής ταινίας του καλλιτεχνικού εργαστηρίου της Σχολής Κινηματογράφου με τίτλο: *Τα έπαθλα του χρόνου.*

Εδώ τελείωσε και το αποψινό μας πολιτιστικό μαγαζίνο. Καλό σας βράδυ.

Η Μπεατρίς κλείνει με το τηλεκοντρόλ την τηλεόραση.

Κλειδιά στην πόρτα και μπαίνει ο Ζαν.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Άργησες Ζαν!

ZAN: Ήπιαμε έναν καφέ με τον Λαρσέν.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πώς είναι;

ZAN: Καλά. Αφού φλέρταρε για καιρό με το κατώφλι του ψυχιατρείου, τώρα είναι μια χαρά. Αποφάσισε να κρεμάσει στο Μουσείο ένα άριστο αντίγραφο της παλιάς Σιμονέτας και να ξεπεράσει το θέμα. Απέσυρε και την μήνυση κατά του υπαλλήλου ασφαλείας. *(Μικρή παύση).*

Ερευνάται το ενδεχόμενο αυτανάφλεξης. Λόγω ολοκλήρωσης κύκλου ζωής.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Άκουσα μια καλή είδηση σήμερα στο ραδιόφωνο: Το βιβλίο της Σιμόν Λεμπώ έγινε μπεστ σέλερ.

ZAN: Κάνει τρελές πωλήσεις και η Σιμόν πανευτυχής. Έχει γίνει αγνώριστη. Περιποιείται τον εαυτό της, ντύνεται ωραία, χτενίζεται. Πρώτη φορά την είδα να χαμογελάει. Και πρώτη φορά με κάποιον αγκαλιά.

Οι ερωτικές επιστολές που ανακάλυψε πολύ ντελικάτες. Ανοίγουν καινούργιο κεφάλαιο για την τέχνη του φλερτ στην Αναγέννηση. Ζουμερές, σκανδαλιστικές, ποιητικές... σιέτη απόλαυση.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ *(παιχνιδιάρικα):* Θα μού τις διαβάσεις Ζαν;

ZAN *(τρίβοντας το χέρι του):* Αρχισε πάλι να πονάει το χέρι μου.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Καλύτερα να ήμασταν νέοι κι ας κρυφοκοιτάζες τις μικρές.

ZAN: Καλύτερα να έχεις ζήσει τη ζωή σου! Αυτό έμαθα απ' την Σιμονέτα. *(Τρίβει με το ένα χέρι το άλλο, τεντώνει τα δάχτυλα και τα κοιτάζει).* *(Μουρμουρίζει σα να μονολογεί)* Δε βαριέσαι... Οι ωραίοι άνθρωποι γερνούν όμορφα.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Εσύ τι νομίζεις, Ζαν; Ο νυχτοφύλακας το έκανε ή άφησε άλλον να μπει και να το κάνει;

ZAN: Δύσκολο...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Εμένα απ' την αρχή μού φάνηκε αγροίκος και παρορμητικός.

ZAN: Δεν τον έχω ικανό.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Τότε τι, Ζαν; ...Ποιός;...

ZAN: Η ίδια το έκανε.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ *(έκπληκτη):* Ποιά;...

ZAN: Οι γυναίκες είστε αστάθμητες στην αυτοθυσία. Έτσι όπως μας έβαλε σε μια παρένθεση του χρόνου, με εξίσου αλλόκοτο τρόπο επέλεξε να μάς βγάλει. Γι αυτό ανθίζει τώρα η Σιμόν. Είχε δεθεί μαζί της με κάποια σχέση ομφάλιου λώρου.

(Μικρή παύση).

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Δηλαδή η Σιμονέτα θυσιάστηκε για χάρη της;

ZAN: ...Αφού γεύθηκε τις χαμένες ευκαιρίες της...

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Και η αυτανάφλεξη Ζαν; ... Τι είναι;

ZAN: Είναι κάτι που συμβαίνει. Από επιτάχυνση του μεταβολισμού; Από υπερβολικό αλκοόλ στο αίμα;... παράξενο φαινόμενο, αλλά συμβαίνει.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Λες να ανέπτυξε θερμοκρασία απ' το μεθύσι της ζωής;

ZAN: Μπορεί να αναγνώρισε στη Σιμόν μια απόγονο. Μια μετεμψύχωση ή συνεχίστριά της. Να παραμέρισε, για να της ανοίξει δρόμο. Μπορεί να ζει μέσα από κείνη.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Στην ουρά του σούπερ μάρκετ άκουσα να λένε πως ειδικά κλιμάκια παρατηρητών εξετάζουν καθημερινά τους πίνακες στα μουσεία. Αλήθεια είναι;

ZAN: Πολλοί αναζητούν μια ακόμα ευκαιρία αναστροφής του χρόνου. Αλλά ίδια ευκαιρία δεν ξανάρχεται.

Κάθεται στο τραπέζι για φαγητό.

Μικρή παύση. Η Μπεατρίς σεβίρει το σουφλέ. Το κοιτάζει απογοητευμένα:

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Πάλι βούλιαξε... Για λίγα λεπτά καθυστέρησης.

Τρώνε. Μικρή παύση.

ΜΠΕΑΤΡΙΣ: Συνέβη στα αλήθεια όλο αυτό, Ζαν ;

ZAN: Το τι πιστεύει ο καθένας είναι προσωπική επιλογή. Εγώ, ας πούμε, εξακολουθώ να πιστεύω πως έχεις ταλέντο στο σουφλέ, ακόμα κι όταν έχει βουλιάξει.

ΤΕΛΟΣ

Μετά την υπόγλιση βγαίνει μπροστά ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ με τον φακό του και λέει στο κοινό:

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: ...Και κάτι εμπιστευτικό: Στο μουσείο έχουν ξανά το πρωτότυπο έργο, αλλά δεν το λένε γιατί φοβούνται... καταλαβαίνετε...